

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

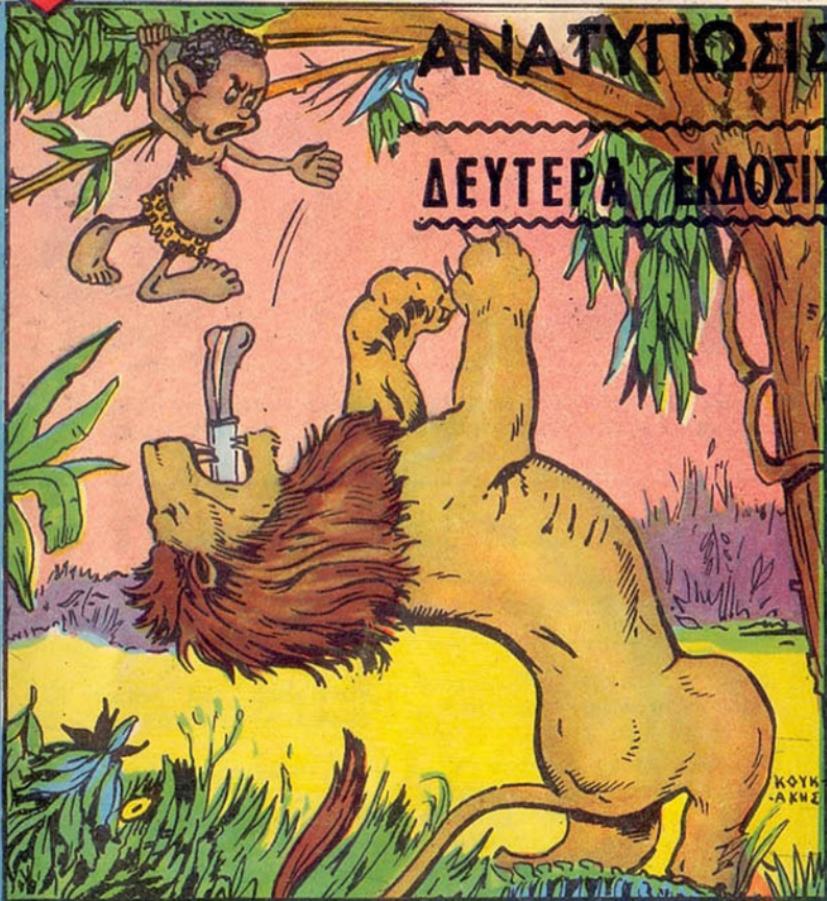
Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ που δεν φοβάται κανένα – Ο Ήρωας που δεν νίκηθηκε ποτέ

ΑΡ
41

Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ

ΑΝΑΤΥΠΩΣΙΣ

ΔΕΥΤΕΡΑ ΈΚΔΟΣΙΣ

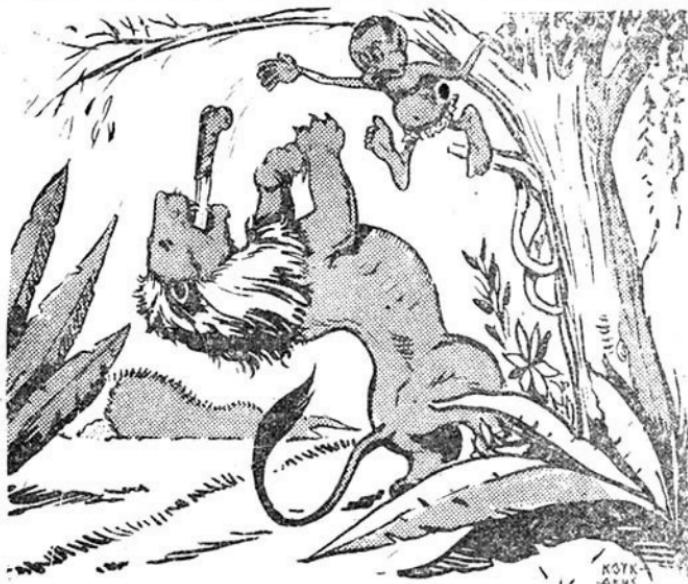

ΚΟΥΚ
ΑΚΗΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Τὸ λιοντάρι τινάζεται οὖν τρελλὸ πασχίζοντες νὰ βγέλῃ
ἀπὸ τὸ λαιμό του τὴ θρυλικὴ χατζάρα τοῦ φοβεροῦ καὶ τρο-
μεροῦ Ποκοπίκου

Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ

ΕΝΑΣ ΓΙΓΑΝΤΑΣ
ΠΕΘΑΙΝΕΙ

“Η νύκτα τῆς ἀπέραντης
Ζούγκλας κοντέψει νὰ τιλειώ-
ση...”

Εἶναι πολὺ περασμένος με-
σάνυκτα!...

“Η ἄγρια βλάστησης ἵε τὰ
γιγαντόσωμα κ' αἰωνίων
δέντρα κοιμᾶται ἀκόμα βα-

ΤΟῦ ΝΙΚΟΥ Β ΡΟΥΤΣΟΥ

θειά... Τὸ φεγγάρι χασμου-
ριέται νυσταγμένο στὸν οὐρα-
νό...

“Η τροπικὴ ζέστη εἶναι ἀ-
φροητή! “Η ύγρασία κάνει
τὸν ἀέρα σὰ νερό!...”

Τὰ θεριά σέρνονται πιά βα-
λαντωμένα... Οἱ πανέμμορ-

φεις γοῦνες τους ἔχουν μουσκέψει στὸν ἰδρῶτα.

Τὸ θανατερὸ τσιμπούσι τοῦ ἀλληλοσπαραγμοῦ τους ἔχει σχεδὸν τελειώσει γι' ἀπόψε. Τὰ περισσότερα ἀπὸ αὐτὰ εἰναι χορτάτα. Καὶ προχωροῦν ἀργά γιὰ τὶς φωλιές τους ρουθουνίζοντας εὔχαριστημένα...

Λιγοστά πεινοῦν ἀκόμα. Καὶ παραμονεύουν κρυμμένα κοντά στὶς πηγὲς μὲ τὰ κρουσταλένια νερά... Κάτι θὰ βροῦνε κι αὐτά! Πρὶν ροδίσῃ ἡ αύγή, κάτι θάχουν σπαράξῃ μὲ τὰ νύχια καὶ τὰ δόντια τους...

Μιὰ πολὺ παληὰ παροιμία τῶν θιαγενῶν λέε: «Ἡ πείνα στὴ Ζούγκλα δὲν ξημερώνεται!».

«Ἐτσι σὲ λίγο, ὅλα τὰ θεριὰ κι ἀγρίμια θὰ ἔχουν χορτάσει τὰ λαίμαργα στομάχια τους... Ἡ αύγή θὰ τὰ βρῆ κοιμισμένα στὶς φωλιές τους...

Καὶ τώρα ἐμπρός: «Ἀνοίξτε τὰ φτερά τῆς φαντασίας σας κι ἄς ἀρχίσουμε νά πετάμε μαζί...»

Καὶ νά: Φθάσαμε κιόλας στὴν κορφὴ τοῦ θεόρατου πέτρινου βουνοῦ. Μπροστά στὸ ἀνοιγμα τῆς περήφανης σπηλιᾶς τοῦ μελαψοῦ. «Ἐλληνα γίγαντα...»

Τρομερὸς φρουρὸς — δπως βλέπετε — στέκει ἔξω ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα αὐτό, δ φοβερὸς γοριλλάνθρωπος Νταμπούχ!

Στὸ δεξὶ χέρι κρατάει γιὰ ρόπαλο τὸν κορμὸ ἐνὸς μι-

κροῦ δέντρου.

Ἡ ἕκφρασί του εἶναι ἄγρια, μαζὶ καὶ θλιψμένη...

Προχωροῦμε τώρα... Μπαίνουμε στὸ ἐσωτερικὸ τῆς σπηλιᾶς. Ἀπόλυτο σκοτάδι βασιλεύει ἔκει. «Ομως τὰ μάτια τῆς φαντασίας μας τὸ δαμάζουν. Καταφέρουν νά βλέπουν μέσα σὲ αὐτό:

«Ο ὑπέροχος Γκαούρ βρίσκεται κάτω ἀνάσκελα. Ἀκίνητος σὰ νεκρός!

«Ομως εἶναι φανερὸ πώς ζῇ ἀκόμα!... Τὸ μελαψὸ κορμὶ του εἶναι τώρα κατακόκκινο. Σίγουρα δυνατός πυρετός θὰ τὸ φλογίζῃ...»

Τὰ μάτια του ὀρθάνοικτα, ἀκίνητα... Καὶ σκοτεινὰ σὰν τὴ σκιὰ ποὺ ἀφήνουν οἱ μαύρες φτεροῦγες τοῦ Χάρου!...

Ἡ ἀνάσα του δύσκολη, βαρειά... Καὶ πυρωμένη σὰν τὴν ἀνάσα ήφαίστειου!..

Δεξιά ἀπὸ τὸ βαρειά ὄρρωστο κ' ἐτοιμοθάνατο παλικάρι, βρίσκεται γονατισμένη ἡ ἀτρόμητη «Κόρη τῆς Ζούγκλας». Ἡ πανώρια Ἐλληνίδα Ταταμπού. Ἡ μοναδικὴ καὶ μεγάλη ἀγάπη του. Ἡ ἀγνή συντόφισσα τῆς καρδιᾶς του...

Ἡ περήφανη ψυχὴ της ἔχει γονατίσει κι αὐτή. Τὰ μεγάλα μαυροπράσινα μάτια της προσεύχονται στὸν παντοδύναμο Θεό Κράουμπα... Τὰ κόκκινα χεῖλια της τρέμουν καθὼς ψιθυρίζει τὰ λόγια:

— Σῶσε Θεέ, τὸν ἀγαπημένο μου!... «Ἡ πᾶρε μας, καὶ τοὺς δυὸ μαζί, κοντά σου!..

Καὶ τὰ κάτασπρα μαργαριταρένια δόντια τῆς πανώριας πονεμένης κόρης, σφίγγονται καθώς πασχίζουν νάλαγκώσουν κάποιον λυγμό!

Λίγο πιὸ κάτω, ἀντίκρυ στὰ πόδια τοῦ ἀναίσθητου μελαφού γίγαντα, βρίσκονται δυὸς ζωντανὲς μαύρες μπάλλες: 'Η Χουχού καὶ δ Ποκοπίκο.

'Ο μικροσκοπικὸς νάνος φαίνεται νὰ ύποφέρῃ πολὺ... 'Η φουσκωτὴ κοιλιά του ἀναταράζεται ἀπὸ τοὺς ἀθάστακτους λυγμούς.

Ο «ΣΚΛΗΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ»!

'Η Ταταμπού τὸν ρωτάει ψιθυριστὰ καὶ μὲ συμπάθεια: —Κλαῖς, Ποκοπίκο;

'Ο «Κυνηγὸς ἀγρίων κονίκλων» ξαφνιάζεται:

—"Οχι, θρ' ἀδερφέ!... Λόξυγκας εἰναι!..."

'Η Χουχού —δακρυσμένη κι αὐτή— τὸν κυττάζει μὲ περιφρόνησι:

—Πφφ!.. Καλὲ τὸν «σκληρὸν ἄντρα» θέλεις νὰ παραστήσῃς! —Κι ἀμέσως ρίχνοντας τὴ

·Ακίνητες κάτω ὁ Γιακεὺ μοάζει σὰ νειρός. Η πανώριας Τατεμπεὺ παραστέκει θλιμμενη 'Ενδ ὁ Ποκοπίκο κ' ἡ Χουχεὺ εἰναι ἔτοιμοι νὰ πιαστοῦν στὰ χέρια!

«βελουδένια» ματιά της στό πρόσωπο του όρρωστου γίγαντα, ψιθυρίζει θλιβερά:

—Καύμενε Γκαουράκο!... Καλέ τί κρίμα νά κακαρώσης άνυπαντρο παλικαράσκι!.. Μὲ συγχωρείτε κιδλας!..

‘Ο Ποκοπίκο τής λέει σιγά και πένθιμα:

—Ο νοῦς σας δλο στό «κεχρί» είναι, μαμζέλ Καρακάξα!...

Καὶ φωνάζει ἀμέσως μὲ ἀγανάκτησι:

—Βρέ δὲν ἀκοῦτε Κόσμε καὶ Κοσμάκιε! Εδῶ δ φουκαρᾶς δ ἀνθρωπάκος τινάζει τὰ πέταλα κι αὐτή τὸν... παντρολογάει! Μέγας είσαι Κύριε!...

Καὶ κυττάζοντας μὲ συμπόνια τὴν κλαμένη Ταταμπού, τῆς σκάει ἔνα θλιβερὸ καὶ συγκινητικό στιχάκι:

«Κλαφ' τὸν Γκασούρη, κλάφτονε
μέ μάτια δακρυσμένα!
Κι ἄμα χηρέψης, κούκλα μου,
ἐγώ εἰμ' ἐδῶ γιά σένα!»

Ποιός παρεξηγεῖ δόμως τὸν Ποκοπίκο!... Ολοι ξέρουν πώς τίποτα δὲν λέει στὰ σοβαρά. Οὔτε μὲ πονηρὸ σκοπό, οὔτε καὶ μὲ κακία!... Ή θλιμμένη Κόρη νοιώθει κι αὐτή τὴ φορὰ πώς δ νάνος πασχίζει μὲ τ' ἀστεῖα του ν' ἀπαλύνῃ λίγο τὸν πόνο τῆς καρδιᾶς καὶ τῆς ψυχῆς της;..

Η ΤΑΤΑΜΠΟΥ... ΖΗΛΙΑΡΑ

‘Η Χουχού ἐπαναλαμβάνει εἰρωνικά τὸ τελευταῖο στιχά-

κι του: «Κι ἄμα χηρέψης, κοῦκλα μου, ἐγώ εἰμ' ἔδω γιά σένα!» Καλέ τί μᾶς λές! Εσύ νὰ κυττᾶς τὴ στραβομάρα σου καὶ ν' ἀφίσης ήσυχες τὶς χήρες καὶ τὰ δρφανά!... Αν ήσουν δξιος θὰ είχες παντρευτῆ ἐμένα. Μὲ συγχωρείτε κιδλας!

‘Ο Ποκοπίκο μουρμουρίζει βαρεία:

—Σιγά νὰ μὴ χάσω τὸ κελεπούρι! Χά, χά, χά!

‘Η πυγμαία τὸν φοθερίζει: —Πολύ καλά χρυσό μου!... Αμα μὲ «φάει» κανένας ἄλλος, θὰ μὲ γλέπης καὶ θὰ χτυπᾶς τὴν κεφάλα σου στὸν τοίχο!... Μὲ ξανασυγχωρεῖτε κιολδας!

—Σσσσ... τοὺς κάνει αὐστηρά ή Ταταμπού.

‘Ομως δ νάνος έχει πάρει φωτιά:

—Μά δὲν τὴν ἀκοῦς τί τοσαμπούσαιει, κυρά Λουκούμω μου! Τέτοιο σκιάχτρο θ' ἀγαπήσω; Εγώ τὴ γλέπω καὶ χύνω τὴν ίλαρά!

—Μωρ' τί μᾶς λές! τοῦ κάνει ή Χουχού. Γι' αὐτὸ μὲ κυττάζεις σὰν ξερολούκουμο!

—Σιγά τὸν πολυέλασιο!... Ή μελαψή Ελληνίδα σηκωνεται ἀργά. Αρπάζει ἀπὸ τὸ λαιμὸ τὸν Ποκοπίκο καὶ ἀπὸ τὸ τσουλούφι τὴν πυγμαία. Κάνει δυὸ - τρία βήματα καὶ φθάνει στὸ ἄνοιγμα τῆς σπηλιᾶς...

‘Ο γοριλλάνθρωπος ποὺ τὴ βλέπει, παραμερίζει.

—Φωνάζουνε, τοῦ λέει ή Ταταμπού. Μὴ τοὺς ἀφήσης

νά ξαναμπούνε στή σπηλιά.

Καὶ τοὺς πετάει μὲ δύναμι
ἔξω... "Υστέρα ξαναγυρίζει
κοντά στὸν ἐτοιμοθάνατο γί-
γαντα.

"Ο Ποκοπίκο κ' ἡ Χουχού
σηκώνονται τρίβοντας τὰ πο-
νεμένα πισινά τους.

"Η κοντόχοντρη «Γόησσα»
ἔξηγει στὸ νᾶνο:

—Τὴν εἰδες τῇ ζηλιάρα;

—Τί;

—Μ' ἔθγαλε ἔξω γιατὶ φο-
θάται!

—Πού σέ... γλέπει;

—"Οχι, καλέ. Φοθάται μὴ
τῆς ξελογιάσω τὸν Γκαούρ!

"Αντίθετα ὁ νᾶνος φαίνετ'
εὐχαριστημένος γιὰ τὸν ἑσυ-
τὸ του:

—Ἐμένα μὲ πρόλαθε, ἀδερ-
φέ μου!

—Θά τὴν ἔσφαζες;

—"Οχι. Μὲ πρόλαθε καὶ
γλύτωσα τὸν κόπο. "Οτι ἔλε-
γα νά... βγῶ μονάχος μου
ἔξω!

"Αμέσως, κάνει μερικά βή-
ματα καὶ σταματάει μπροστά
στὸ φρούριο γοριλλάνθρωπο:

—"Ε, μπαρμπαδεινόσαρε!
τοῦ κάνει. Τοῦ λόγου σου τί
ἰδέα ἔχεις; Θά πεθάνῃ ὁ Γκα-
ουράκος, ή θά τὰ κακαρώσῃ;

'Ο γοριλλάνθρωπος κουνά-
ει θλιβερά τὸ τεράστιο κεφά-
λι. Καὶ μουρμουρίζει ἔνα
«τρίλεξο κατὰ τὴ συνήθειά
του»:

—Γκαούρ. Νομίζω. Πεθά-
νει!

"Η φωνή του εἶναι βαρειά,
βραχνή, βουρκωμένη!

—Ο νᾶνος μουρμουρίζει σι-

γά στὴ Χουχού:

—Πρέπει νά βιαστῶ, μωρὴ
Μαμζέλ. "Αν δὲ Μαντραχάλο-
μαντράχαλος πεθάνη, πάει τὸ
«ύπασπιστιλίκι» μου!

"Η πυγμαία δὲν προσέχει
τὰ λόγια του. 'Ο νῦν της εί-
ναι ἀλλοῦ. "Έχει ἀκουμπήσει
μὲ σκέρτο στὸ ἄνοιγμα τῆς
σπηλιᾶς, κυττάζοντας λοξά
καὶ μὲ νάζι τὸν τερατόμορφο
γοριλλάνθρωπο. Τοῦ ρίχνει
κρυφές ματιές, γλυκές καὶ ξε-
λιγωμένες:

—Καλέ νοστιμούλικος δὲν
είναι; ρωτάει τὸν Ποκοπίκο.

—Ο νᾶνος σοθαρεύει:

—Χουχού! τῆς κάνει αύστη-
ρα, Κάτοις φρόνιμα καθότι θά
οὲ ξαναστείλω στὸν Μεγαλει-
ότοκο καὶ στὴν μαντάμ Σου-
σού του! Χίλιες βολές στόχω
πει: Μὲ τὸν μπαρμπαδεινό-
σαυρο μὴν παίζης. Θά τοῦ
ξανασφίξῃ ἡ τρελλάρα του κι
οὔτε ψύλλος στὸν κόρφο σου
νάμανε!... Θυμᾶσαι ποδή
πάρει τὰ βουνά καὶ τὰ δρῦ;
—"Ας εἶναι καλά ή γρηγά Χούλ-
χα ποὺ τὸν μισόφερε στὰ συγ-
καλά του!... 'Άλλοιδς θά
παγαίναμε δλοι χαμένοι σὰν
τὸν γέρο Μασσούρα!

Ο ΚΟΥΤΟΤΕΤΡΑΠΕΡΑΤΟΣ'

Αὐτά λέει σοθαρός δ νᾶ-
νος καὶ παρατῶντας τὴ Χου-
χού ἀρχίζει νά κατεβαίνη
βιαστικός τὰ τρομακτικὰ βρά-
χια τοῦ θεόρατου πέτρινου
βουνοῦ. "Ωσπου φθάνει γρή-
γορα κάτω...

Οἱ ἀσημένιες σαίτες τοῦ

φεγγαριοῦ ποὺ μόλις βγαίνει, κτυποῦν ἀλύπητα τὸ σκοτάδι τῆς Νύκτας... Κ' ἔκεινο ξαφνιάζεται καὶ τὸ βάζει τρομαγμένο, στὰ πόδια. "Ετοι, χαμηλώνοντας, ζητάει καταφύγιο κάτω ἀπὸ τὰ αἰώνιθια δέντρα τῆς Ζούγκλας. Καὶ φτιάχνει ἔκει πυχτές μαύρες σκιές γιὰ νὰ κρυφτῇ..."

"Ο Ποκοπίκο ρίχει μιὰ ματιὰ στὸ λαμπρὸ φεγγάρι ποὺ ἀνατέλλει γιὰ νὰ φωταγωγήσῃ τὴν κοιμισμένη Ζούγκλα. Καὶ τὸν πιάνει τὸ «ρωμαντικό» του.

"Ετοι, σκαρώνει χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, κ' ἔνα σχετικὸ στιχάκι:

**«Φεγγαράκι μιψ λαμπρὸ
φέγγε μου νὰ περπατῶ!
Νὰ παγαῖω στὸν Ταρζάν
γιὰ νὰ φάω... καρπαζιάν!»**

Κι ἀρχίζει νὰ τρέχῃ, παίρνοντας κατεύθυνσι πρὸς τὴ σπηλιὰ τοῦ παντοδυνάμου "Αρχοντα τῆς Ζούγκλας. Ποιὸς ζέρει τί σχέδιο ἔχει καταστρώσει πάλι στὸ κουτοτετραπέρατο μυαλό του!

Στὸ δρόμο — καθὼς προχωρεῖ — ξάναφέρνει στὴ σκέψη του τὰ τραγικὰ περιστατικὰ τῆς περασμένης νύκτας. Αὐτὰ ποὺ γίνηκαν κ' αἰτία ν' ἀρρωστήσῃ τόσο βαρειά δ Γκαούρ!

Καὶ νὰ τί εἶχε συμβῆ:

.....
"Ο μελαψός γίγαντας μὲ τὴν πάνωρια συντρόφισσά του καὶ τὸν μικροσκοπικὸ μαύρο

νᾶνο, εἶχαν βγῆ πρωΐ - πρωΐ, ὅπως πάντα, νὰ μαζέψουν γλυκόχυμα φροῦτα καὶ καρπούς.

"Ομως δ ούρανός ἀρχίζει ξαφνικὰ νὰ συνεφίαζῃ. Καὶ σὲ λίγο τρομακτικὴ μπόρα ξεσπάει! Αστραπές, κεραυνοὶ καὶ χαλασμὸς Κόσμου γίνεται!"

Οἱ καταρράκτες τοῦ ούρανοῦ ξεχύνονται στὴ διψασμένη Ζούγκλα. Καὶ μιὰ ἀπέραντη περιοχὴ πλημμυρίζει ἀπὸ νερά!

"Ορμητικοὶ χείμαρροι ἀρχίζουν νὰ κατεβαίνουν ἀπὸ τὰ πιὸ ψηλὰ σημεῖα, σχηματίζοντας σωστὲς λίμνες στὰ πιὸ χαμηλά.

"Ο Γκαούρ, ή Ταταμπού καὶ δ Ποκοπίκο, ἀναγκάζονται, γιὰ νὰ σωθοῦν, νὰ σκαρφαλώσουν στὰ κλαδιά κάποιου θεόρατου δέντρου...

Κ' ἔκει προσμένουν ἀτέλειωτες ὁρες νὰ σταματήσῃ ἡ τροπικὴ νεροποντή.

"Ετοι, περνάει ὄλοκληρη ἡ ημέρα καὶ ἀρχίζει νὰ σουρουπώνη...

Τὰ νερὰ τῆς βροχῆς ἔχουν σχηματίσει κάτω ἀπὸ τὸ δένδρο, ποὺ ζήτησαν καταφύγιο, μιὰ σωστὴ θάλασσα. Μιὰ θάλασσα ποὺ μονάχα τὰ ψάρια τῆς λείπουν...

ΘΑΛΑΣΣΑ ΣΤΗ ΣΤΕΡΙΑ

Τὸ χῶμα, σιγά - σιγά, ἔχει μαλακώσει ἀφάνταστα, βαθειά καὶ γύρω ἀπὸ τὶς ρίζες τοῦ αἰώνιθιου δέντρου.

Ο άγαθὸς καὶ καλόκαρδος Μπέιμπυ θερμοπχωκαλάσει τὸν πατέρα του :

— « Ποκοπίκο μοῦ ἀεέση, Μπιγμπά ! Τόν θέλω νὰ παιζῶ. Θὰ μοῦ τὸν χαρίσοης » ;

“Ετοι ἔκεινες, στέκεται πιάδ ἀδύνατο νὰ τὸ συγκρατήσουν.

Καὶ νά: τὸ μοιραῖο δὲν ἀργεῖ νὰ συβῇ:

Τὸ γιγαντιαῖο δέντρο ἀρχίζει ξαφνικά νὰ γέρνῃ. Εἰναι φανερὸ πιάδ πώς σὲ λίγες στιγμὲς θὰ σωριαστῇ κάτω...

“Ο ὑπέροχος “Ελληνας θέλει νὰ σωσῃ τοὺς συντρόφους του. Καὶ χωρὶς στιγμὴ νὰ διστάσῃ, πηδάει κάτω...

Τὰ νερὰ τοῦ φθάνουν μέχρι τὸ λαιμό. Κι δύμως καταφέρνει νὰ κάνῃ κάτι ὑπεράν-

θρωπο! Κάτι ἀπίστευτο!...

Μὲ τὰ δυὸ ἀτσαλένια μπράτσα του ἀρπάζει τὸν κορμὸ τοῦ γιγαντιαίου δέντρου ποὺ γέρνει... Καὶ γιὰ λίγες στιγμὲς — μὲ τὴν ἀφάνταστη δύναμί του — καταφέρνει νὰ τὸ συγκρατήσῃ.

“Ομως τὸ δέντρο εἶναι γιγαντιαῖο! Καὶ τὸ λασπωμένο χῶμα, ποὺ πατάει δ Γκαούρ, γλυστερό.

“Ετοι ἡ προσπάθειά του πάει χαμένη... Καὶ τὸ θεόρατο δέντρο ξαναρχίζει νὰ πέ-

φτη.

Ο μελαψός γίγαντας παρατάει τώρα τὸν κορμό του. Προσπαθεῖ κολυμπῶντας νὰ ξεφύγη γιὰ νὰ μὴ πλακωθῆ μέσα στὰ νερά ἀπὸ αὐτὸν ἢ ἀπὸ τὰ κλαδιά του.

Ομως δὲν τὸ καταφέρνει ώς τὸ τέλος. Γλυτώνει ἀπὸ τὸν κορμό καὶ ἀπὸ τὰ περισσότερα κλαδιά τοῦ δέντρου ποὺ πέφτει. Μὰ τὰ τελευταῖα κλαδιά τῆς κορφῆς τὸν προλαβαίνουν. Πέφτουν ἐπάνω του καὶ τὸν παγιδεύουν μέσα στὰ νερά. Εύτυχῶς μόνο πού, στὸ σημεῖο αὐτό, εἶναι ρυχά. "Ετσι, ἀναστκώνοντας κάπως τὸ κεφάλι του καταφέρνει ν' ἀναπνέῃ.

Εἶναι ὅμως ἀδύνατο νὰ μετακινηθῇ μόνος καὶ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ θανατερὸ ἀγκάλιασμα τῶν χοντρῶν καὶ πυκνῶν κλαδιῶν τοῦ πεσμένου δέντρου... Γιατὶ δχι μόνο ἔχει κτυπηθῆ βαρειά ἀπὸ τὴν πτῶσι τους, μὰ καὶ μὲ τὶς πρῶτες προσπάθειες ποὺ ἔκανε μὲ χέρια καὶ πόδια γιὰ νὰ ξεφύγῃ ἔμπλεξε περισσότερο μέσα σ' αὐτὸ τὸ ξυλένιο δίχτυ τῶν κλαδιῶν.

Η Ταταμπού καὶ δ Ποκοπίκο, ποὺ μὲ τὸ πέσιμο τοῦ δέντρου ἔχουν βρεθῆ κι αὐτοὶ τώρα στὰ νερά, βράνουν, κολυμπῶντας κοντά στὸν μελαψό γίγαντα. Καὶ πασχίζουν μὲ κάθε τρόπο, νὰ τὸν τραβήξουν κάτω ἀπὸ τὰ κλαδιά. Νὰ τὸν λευθερώσουν ἀπὸ τὸ θανατερὸ βάρος τους.

Ομως τίποτα δὲν καταφέρνουν καὶ αὐτοί. "Ετσι δ ὅμοι-

ρος Γκαούρ μένει ἀκίνητος μέσα στὰ κρύα νερά ὀλόκληρη τὴ νύκτα. Μέχρι τὸ πρωΐ. "Ωσπου ἡ φοβερή νεροποντή σταματάει...

Αὕτω ἔκανε τὸν μελαψό γίγαντα νὰ πουντιάσῃ. Νὰ πέση βαρειά ἄρρειστος στὰ στρωσίδια τῆς σπηλιᾶς του.

Η ΧΑΤΖΑΡΑ ΕΝ ΔΡΑΣΕΙ

Τοῦτα τὰ παραπάνω καὶ ἄλλα, συλλογιέτοι καθὼς προχωρεῖ, δ φοβερός καὶ τρομερός Ποκοπίκο.

Ξαφνικά κοντοστί κεται ἀνήσυχος. Σὰν κάποιος παράξενος θύρυσος ν' εἰκούστηκε μπροστά του. 'Εκεῖ πίσω ἀπὸ μιὰ πυκνὴ φυλλωσίδ...

'Ο νάνος φαντάζεται πώς θὰ είναι κανένας ἄγριο κουνέλι. Καὶ τραβῶντας μὲ μιὰ μεγαλόπρεπη κίνησι τὴ σκουριασμένη χατζάρα του, ξεφωνίζει ἄγρια:

—"Εξελθε κατηραμένε Κόνικλε!... Καθότι δὲν δὲν ἔξελθε τοῦ λόγου σου, θὰ σὲ ἔξελθε τοῦ λόγου μού!

Καὶ νά:

Δὲν προφθαίνει νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια του δτα, οἱ πυκνές φυλλωσίες ποὺ βρίσκονται ἀντίκρυ, παραμερίζουν δεξιά κι ἀριστερά. Καὶ ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα ποὺ σχηματίζεται βγαίνει ἔνα μεγάλο ζιόδο. Εἶναι ξανθό, μὲ δυνατή ούρᾳ καὶ στὸ λαιμό του ἔχει πλούσια χαίτη.

Ο Ποκοπίκο μένει κόκκαλο:

—Δέν παίζω, τοῦ κάνει. Είσαι... λιοντάρι!

“Ομως τὸ θεριὸ ποὺ πεινάει, ἔχει ὄρεξι γιὰ φαῖ, ὅχι γι’ ἀστεῖα!

“Ετοι μαζεύει ἀμέσως πρός τὰ πίσω τὸ κορμί του, λυγίζοντας τὰ μπροστινὰ ποδάρια. Πλαίρνει στάσι ἐπιθέσεως.

Σχεδόν ἀμέσως τινάζεται σ’ ἔνα τρομακτικὸ πήδημα. Καὶ πέφτει, σάν κεραυνός, πάνω στὸ νᾶνο.

Μὰ καὶ ὁ Ποκοπίκο, ταυτόχρονα, σηκώνει καὶ τοῦ προτείνει τὴ χατζάρα ποὺ κρατάει. Τὴν κίνησι αὐτὴ τὴν κάνει σάν ἀπὸ ἔνστικτο, σφίγγοντας γερά τὴ λαβή της...

Καὶ τότε κάτι ἀφάνταστο καὶ ἀπίστευτο γίνεται:

Τὸ πεινασμένο λιοντάρι ποὺ —δύναει— πήδησε, βρίσκεται, γιὰ μιὰ στιγμὴ, στὸν ἀέρα μὲ τὰ σαγόνια του ἀνοικτά! Καὶ δὲν προφθαίνει νὰ παραμερίσῃ καὶ νὰ φυλαχθῇ. “Ετοι ἡ θυρλικὴ χατζάρα τοῦ Ποκοπίκου, τοῦ μπαίνει στὸ στόμα καὶ χώνεται δλόκληρη βαθειά μέσσα στὸ λαιμό του.

Τὸ θεριὸ πέφτει ἀμέσως κάτω. Κυτπιέται, σπαράζει καὶ μουγγρίζει ἀπαίσια!...

Ο νᾶνος σκαρφαλώνει σθέλτος στὰ χαμηλὰ κλαδιά κάποιου δέντρου γιὰ νὰ σιγουρευτῇ. “Υστερα κυττάζει μὲ φρίκη κάτω.

Τὸ λιοντάρι στριφογυρίζει μανιασμένο ζητῶντας νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὸ λαιμό του τὴ χατζάρα... “Ομως γίνεται τὸ ἀντίθετο : “Οσο προσπαθεῖ,

τόσο πιὸ βαθειά χώνεται μέσα του.

‘Ο Ποκοπίκο ἀρχίζει ν’ ἀνησυχῆ:

—Άγριε Λέων! τοῦ φωνάζει. Πρόσεξε μὴ μοῦ καταπιῆς τὴ χατζάρα, καθότι θὰ σου δῶσω ρετσινόλαδον αὐτὰ τὴ βγάλης! Μὲ ἀντιλήθεσαι;

Τέλος τὸ θεριὸ νοιώθει πῶς ἀδικα παιδεύεται. Καὶ τυφλωμένο ἀπὸ τὸν πόνο, ξεκινάει νὰ φύγη... Τρέχει σάν τρελλὸ χωρίς νὰ βλέπῃ μπροστά του...

“Ομως ἀλλοίμονο!... Σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ λαβὴ τῆς χατζάρας ποὺ ἔχει μπροστά ἀπὸ τὸ στόμα του κτυπάει μὲ όρμη στὸν κορμὸ κάποιου δέντρου. Καὶ ἡ σκουριασμένη λάμα της χώνεται δόσο παίρνει πιὸ βαθειά: Φθάνει καὶ καρφώνεται στὴν καρδιά του!

Τὸ λιοντάρι βγάζει ἔνα στερνὸ σπαρακτικὸ ξεφωνητό. Καὶ σωριάζεται κάτω νεκρὸ ζερνῶντας κόκκινους ἀφρούς ἀπὸ τὸ στόμα!

ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ ΡΑΝΑΤΟΥ

‘Ο Ποκοπίκο ἀναπνέει μὲ ἀνακούφισι. Καλοῦ - κακοῦ όμως, ρωτάει καὶ τὸ θεριὸ ἀπὸ ψηλά:

—Εἰσ’ «ἐν τάξει» νὰ κατέλθω κάτωθεν; “Η μοῦ παρασταίνεις τὸν ψόφιο κορηῷ;

Τὸ λιοντάρι, φυσικά, δὲν ἀποκρίνεται. Καὶ ὁ νᾶνος μουρμουρίζει ίκανοποιημένος:

—Γιὰ νὰ μὴ μιλᾶς, θὰ πῆ

πώς... αἰωνία σου ή μνήμη!..
Πᾶς κ' έσυ! Σ' ξεφαξα...
ένδομύχως!

Αμέσως, πηδάει από τὸ
δέντρο καὶ πλησιάζει τὸ θε-
ριὸ δειλά: Τὸ σκουντάει ἐλα-
φρά: τίποτα... Τὸ κλωτσάει
δυνατά: τίποτα. Χοροπηδάει
πάνω στὸ κορμί του : τίπο-
τα!

Τέλος, τὸ κυττάζει μὲ συμ-
πόνια κουνῶντας πένθιμα τὴν
ἀνοικονόμητη κεφάλα του :

—Φουκαροταλαπώρο! μουρ
μουρίζει. Μ' ἔμένα, μωρέ,
βρῆκες νὰ τὰ βάλῃς; Εγώ,
βρέ, παλεύω καὶ σπαράζω κύ-
ριους κόνικλους! Έσένα θά
λογάριαζα;

Αμέσως, ὀρπάζει γερά, μὲ
τὶς δυό του παλάμες τὴ λα-
θῆ τῆς χατζάρας του. Καὶ τὴν
τραβάει μὲ δύναμι γιὰ νὰ τὴν
βγάλῃ. “Ομως δὲν τὰ κατα-
φέρνει. Ή σκουριασμένη λά-
μα της ἔχει καρφωθῆ γερά
στὰ σπλάχνα τοῦ νεκροῦ θε-
ριοῦ!

Μὰ δ πεισματάρης νᾶνος ἔ-
πιμένει στὴν προσπάθειά του:
Τραβάει... Τραβάει... Τρα-
βάει...

“Ωσπου νά: Σὲ μιὰ στιγμὴ
ἡ χατζάρα ξεφεύγει ἀπότομα.
Καὶ δ Ποκοπίκο παίρνει τρεῖς
τοῦμπες πρὸς τὰ πίσω!

Ο νᾶνος σκουπίζει τώρα
τὴν καταμαστωμένη χατζάρα
του στὴν προθιά τοῦ θεριοῦ.
Τὴν ξαναθάζει στὴν θήκη της
καὶ δηλώνει ἀγέρωχα στὸ νε-
κρὸ λιοντάρι:

—Θά σοῦκοθα τὴν ούρδα!..
—Ετσι γιὰ ένθυμιο πώς σὲ

σκότωσα... Μὰ δὲν βαρειέ-
σαι... Τί νὰ τὴν κάνω... “Ε-
χω καργάρει τὴ σπηλιά μας
ἀπὸ ούρες λιονταρίσες. ’Α-
μέ!

Τέλος κάνει βαθειά υπό-
κλισι μπροστά στὸ θεριό: Καὶ
μουρμουρίζει:

—Μὲ συμπαθᾶς, ἀγαπητὲ
λέων ποὺ σὲ σκότωσα. Μὰ
μεῖνε ἥσυχος: Δὲν θὰ τό...
ματαξιανακάνω, ἀδερφέ μου!

Καὶ ξεκινάει συνεχίζοντας
τὴν πορεία του πρὸς τὴ σπη-
λιά τοῦ Ταρζάν, σφυρίζοντας
κάποιο αἰσθηματικό τραγου-
δάκι τῶν... ‘Ανθρώποφά-
γων!

Τὸ σκάφος τοῦ φεγγαριοῦ
ἀρμενίζει ἀργά πρὸς τὴ δύ-
σι...

.....
“Οταν δ Ποκοπίκο φθάνει
τέλος στὴ σπηλιά τοῦ “Αρ-
χοντα τῆς Ζούγκλας, ἔχει ξη-
μερώσει πιά...

ΕΝΑΣ ΑΠΑΙΣΙΟΣ ΠΡΟΔΟΤΗΣ

‘Ο Ταρζάν, ή Τζέϊν καὶ δ
γιός τους ἔχουν ξυπνήσει...

‘Ο λευκός γίγαντας ἔτοι-
μάζεται νὰ βγῆ στὸ καθημε-
ρινό πρωινό του κυνήγι. Ε-
τοιμάζει καὶ δοκιμάζει ἔνα
γερὸ τόξο. Τακτοποιεῖ καὶ
θηκιάζει τὶς μεγάλες καὶ μι-
κρές σαΐτες του...

‘Ο χαϊδεμένος Μπέϊμπυ, δ
διάδοχος τοῦ θρόνου τῆς
Ζούγκλας, χοροπηδάει χαρού-
μενος ἀντικρύζοντας τὸ νᾶνο:

—Ο Πικοπόκο, Μπαμπάκα,

ξεφωνίζει! Τὸν θέλω γιὰ νὰ παιζώ. Θάκ μοῦ τὸν χαρίσης Μπαμπακούλη μου;

Καὶ τρέχει μὲ λαχτάρα νὰ τὸν ἀρπάξῃ.

“Η Τζέϊν τὸν μαλλώνει:

—Μή Μπέϊμπυ!... Σοῦ ἔχω ’πῆ νὰ μὴ πιάνης... βρωμιές!

‘Ο Ποκοπίκο τὸν δικηολογεῖ:

—Δὲν πειράζει, κυρά Τέτοια μου. “Ασε νὰ μὲ παίξῃ τὸ παιδί!...” “Υστερις θά πλύνη τὰ χεράκια του!...”

‘Αμέσως γυρίζει στὸν Ταρ-

ζάν:

— Μπαρμπαμεγαλειότατε ! τοῦ λέει. Γουστάρω νὰ σοῦ κουβεντιάσω !

—Λέγε...

—Πρέπει νάμαστε μονάχοι: Τοῦ λόγου σου καὶ τοῦ λόγου μου, ποὺ λέει δ λόγος!

‘Ο Αρχοντας τῆς Ζούγκλας τὸν κυττάζει παραξενέμενος:

—Τί τρέχει;

—Θὰ σοῦ πῶ ιδιαιτέρως!

‘Ο λευκός γίγαντας προχωρεῖ καὶ βγαίνει ἀργά ἀπὸ τὴ σπηλιά:

‘Ο μυστηριώδης τυχοδιώκτης φοβᾶται καθόλου τὸν Γκασούσ. Μάλιστας δὲν δείχνει νὰ φανταστῇ του μὲ ἀφαντιστῇ παλεύει καὶ κτυπιέται μαζί δρυπή κπλι μανία.

—”Ελα μαζί μου, τοῦ κάνει.

‘Ο νάνος τὸν ἀκολουθεῖ...

Σὲ λίγο σταματᾶνε πίσω ἀπὸ τὸν κορμὸν κάποιου δέντρου.

—Λέγε λοιπόν, μουρμουρίζει ὁ Ταρζάν.

‘Ο Ποκοπίκο ξεροθήχει ἀριστοκρατικά. Ξεροκαταπίνει λαϊκὰ καὶ τέλος ἀρχίζει:

—Ο Γκαούρακας εἶναι βαρειάς ἄρρωστος, ἀδερφέ μου! ‘Ετοιμόφιος, μ’ ἀλλα λόγια.

—Τί θὰ πῆ αὐτό;

—‘Ετοιμοθάνατος! Πῶς τὸ λένε; Δὲν μπορεῖ νὰ πάρῃ τὰ ποδάρια του!

—Λοιπόν; κάνει μὲ ἀγωνία δ “Αρχοντας τῆς Ζούγκλας.

—Τὸ λοιπὸν γ’ αὐτὸν ἦρθα ἐνθάδε: Νὰ πάμε στὴ σπηλιά του νὰ τὸν «καθαρίσης», μὲ τὸ συμπάθειο...

—Τί; Νὰ τὸν καθαρίσω;

—Ναι, βρ’ ἀδερφέ. Παράξενο σοῦ φαίνεται; ‘Η... καθαριότης εἶναι καλὸς πρᾶμα!

Καὶ συνεχίζει:

—Τοιουτοτρόπως, ἀδερφέ μου, θὰ βγῆ ἀπ’ τὴν μέσην δ “μπελλάς”! Καὶ θὰ μείνεις μοναχούλης σου καὶ νοικούρης ἐπὶ τῆς Ζουγκλός! Μὲ ἀντιλήθεσαι; Έμπρός, τὸ λοιπόν. Λάθε τὴν μάχαιράν σου καὶ πάμε ν’ ἀναπάψης τὴν ψυχάρα του!... Ἀλλὰ καὶ μένα δὲν θὰ μὲ ξεχάσης, μπάρμπα... Θέλω κ’ ἔγώ τὴν πλεούμη μου...

‘Ο Ταρζάν τὸν κυττάζει μὲ

φρίκη καὶ ἀηδία:

—Βρωμερὸ σκουλῆκι, μουγγίζει. Γιατί ζητᾶς τὸ κακὸ τοῦ ἀνθρώπου ποὺ σὲ ἀγαπᾷει καὶ σὲ προστατεύει;

‘Ο Ποκοπίκο ξύνει μὲ ἀμηχανία τὴν ἀνοικονόμητη κεφάλα του:

—Νὰ σοῦ ἔξηγήσω, Μεγαλειότατε!... ‘Ο Μαντράχαλος θὰ πεθάνη ποὺ θὰ πεθάνη, μετὰ συγχωρήσεως. ‘Ο πότε τοῦ λόγου μου θὰ μείνω στοὺς πέντε δρόμους!... Διατὶ τὸ λοιπόν, σᾶς παρακαλῶ, νὰ μὴ σκεφτῶ κ’ ἔγώ τὸ μελλοντικό μου μέλλον;

»“Αν γίνω φίλος τῆς ἀφεντιᾶς σου, δὲν θάχω χάσιμο.. Μόλις καθαρίσης τὸν Γκαουράκο, θὰ μὲ προσλάβης ‘Υπασπιστάρα σου!... Μίκρο τόχεις αὐτό; Μῆνας μπαίνει, μῆνας βγαίνει! Βρέχει - χιονίζει, δηλαδής, θὰ πάρνω τὸ μιστό μου νὰ τὰ φέρνω βόλτα! ‘Αντιλαθοῦ;

ΚΑΜΑΡΙΑΡΑ ΣΤΗ ΣΠΗΛΙΑ

‘Ο Αρχοντας τῆς Ζούγκλας μένει γιὰ λίγο βαθειά συλλογισμένος. Τέλος τὸν ρωτάει σιγά:

—Βρίσκονται κι ἄλλοι στὴ σπηλιά τοῦ ἄρρωστου;

—Μονάχα ἡ Χουχούκα καὶ ἡ Ταταμπού, τοῦ ἀποκρίνεται δ νάνος. Μὰ γ’ αὐτὲς μὴ χολοσκᾶς. Τις κανονίζω τοῦ λόγου μου. ‘Εσύ μονάχα τὸν Μαντράχαλο νὰ... ξεμαντράχαλέψης... Σοῦ εἴπα πῶς

δὲν μπορεῖ νὰ σταθῆ στὰ ποδάρια του! Καλύτερη εὐκαιρία δὲν θὰ βρής ποτές, ἀδερφέ μου!...

“Ο Ταρζάν δὲν φαίνεται νὰ προσέχῃ τὰ λόγια του. Βρίσκεται ἀπορροφημένος σὲ δικές του σκέψεις. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὅμως τὸν ξαναρωτάει:

—Εἶναι κι δὲ γοριλλάνθρωπος πάνω στὸ βουνό σας;

‘Ο Ποκοπίκο κάνει τὸν κουτό:

—Ποιὸς γοριλλάνθρωπος;

—‘Ο Νταμπούχ!...

—“Α, γιὰ τὸν μπαρμπαδεινόσαυρο λέξ! Τώρα κατάλαβα!...” Οχι, βρ’ ἀδερφέ! Τὶ ζητάει αὐτὸς στὴ σπηλιά μας; Γιὰ παλικαρά θὰ τὸν παίρναμε; Νταής εἰμαι τοῦ λόγου μου! Δὲν μᾶς χρειάζεται ἀλλοισ!

»“Υστερις, δὲν ξέρεις πῶς, ἀπὸ τότες ποὺ τὸν βάρησες ή τρελλάρα, γουστάρει μοναξιά μοναχική; Οὕτες τὰ μούτρα του σὲ καθρέφτη δὲν θέλει νὰ δῆ!

‘Ο Ταρζάν τὸν ξαναρωτάει ἀγρια:

—‘Ο γοριλλάνθρωπος εἶναι στὴ σπηλιά τοῦ Γκαούρ;

‘Ο νάνος σαστίζει τώρα. Αρχίζει νὰ τὰ μασσάη:

—“Α, μπα!... Δὲν μπορεῖ! Αστείο πρᾶμμα! “Αν ήταν ἐπάνω, θὰ τὸν ἔπαιρνε τὸ μάτι μου. Στραβομάρα ἔχω; Μπά σὲ καλό σου!

‘Ο λευκός γίγαντας μουρμουρίζει μονολογώντας:

—‘Αφοῦ ή Ταταμπού εἶναι κοντά του, θὰ κάνουν δ,τι

πρέπει γι’ αὐτόν. ‘Εγώ δὲν χρειάζομαι...” Αν πάλι εἶναι γραφτό του νὰ πεθάνη, τὶ φταίω ἔγω. Μπορῶ νὰ ρίξω τὰ μούτρα μου καὶ νὰ πάω; Αὔτὸ δὲν θὰ τὸ κάνω ποτέ!...

‘Ο Ποκοπίκο διακόπτει τοὺς μουρμουριστοὺς συλλογισμούς του:

—Πάμε, τοῦ ξαναλέει ξεθαρρεμένος. ‘Ο Γκαούρ πρέπει νὰ βγῆ ἀπ’ τὴ μέση...” Ετσι ή Ταταμπού θὰ μείνη ἀνεργή. Καὶ θὰ τὴν πάρης καμαριέρα στὴ σπηλιά σου!...

‘Ο Ταρζάν σηκώνοντας τὸ τεράστιο πόδι του, δίνει στὸ νάνο μιὰ τρομερὴ κλωτσιά...

‘Ο Ποκοπίκο τινάζεται στὸν ἀέρα σὰν μαύρη μπάλλα! Καὶ κτυπώντας μὲ ὅρμη κάτω, ξεφωνίζει σπαρακτικά:

—“Αουτ!

‘Ο “Αρχοντας τῆς Ζούγκλας τὸν παρατάει ἔκει ποὺ ἔπεσε καὶ ξεκινάει γιὰ τὸ κυνήγι του...

Σὲ λίγο ἔχει χαθῆ πίσω ἀπὸ τὶς πυκνές φυλλωσίες καὶ τὴν ἀγρια βλάστησι τῆς Ζούγκλας.

“Ετσι, καὶ καθὼς προχωρεῖ, μουρμουρίζει σὰ νὰ θέλη νὰ πείση τὸν έαυτό του:

—‘Ο Γκαούρ εἶναι ἀδελφός μου!... Τὶ σημασία ἔχει ὃν εἴμαστε ἔχθροι κι ὃν τὸν μισῶ;! Δὲν πρέπει νὰ τοῦ κάνω κακό! ”Εστω κι ὃν μπορῶ, δπως τώρα. Γιατὶ δ ὁ Γκαούρ εἶναι ἀδελφός μου! Ναί: εἶναι ἀδελφός μου!

ΣΑΤΑΝΙΚΗ
ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ!

Δὲν ἔχουν περάσει λίγες στιγμές καὶ ἡ πανέμορφη Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας βγαίνει ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τῆς σπηλιᾶς...

“Ἐτοι ἀντικρύζει σὲ κάποια ἀπόστασι τὸν Ποκοπίκο. Εἶναι πεσμένος κάτω καὶ βογγάει πονεμένα.

‘Η Τζέιν φωνάζει τὸ θετό γιό της:

—Μπέϊμπυσυ!... Μπέϊμπυσυ!...

‘Ο ἀπερίγραπτος διάδοχος τοῦ θρόνου τῆς Ζούγκλας παρουσιάζεται.

Εἶναι ἔνας μεγαλόσωμος, ἀσουλούπωτος καὶ μπουνταλάς μαντράχαλος:

Μολλιά κόκκινα πού, χτενισμένα πρὸς τὰ κάτω, σχηματίζουν ἀφέλειες στὸ στενὸ μέτωπό του... Τὸ δέρμα του ἀσπρὸ σὰν κόλλα τοῦ διαγωνισμοῦ... Τὸ κορμί του παχὺ καὶ πλαδάρδ σὰν τουλούμι μὲ μοῦστο... Τ’ αὐτιά του πεταχτά σάν... τσουκαλοπιάσματα... Τὰ μάτια του γουρλωμένα κι ἀπλανὴ σὰν βουθαλίσια... ‘Η μύτη του κοντόχοντρη σὰν πατάτα... Τὸ στόμα του τεράστιο μὲ τὸ ἐπάνω χείλι πεταγμένο πρὸς τὰ ἔξω. Καὶ τὸ κάτω μπασμένο μέσσα... Στομάχῃ φουσκωτὸ καὶ κοιλιά καθόλου!... Τὰ πόδια του χοντρὰ μὲ γάμπες τριχωτές καὶ στραβοκάνικες... Οἱ γυμνές πατοῦσες του κοντόχοντρες... Στὴ μύτη φοράει

γυαλιά μὲ χοντρούς φακούς καὶ σκελετό χρυσό, πιασμένο ἀπὸ τ’ αὐτιά του... Τὸ παντελόνι του μέχρι λίγο πιὸ κάτω ἀπὸ τὰ γόνατα. Ἀπὸ ἀκριβὸ τομάρι λεοπάρδαλης!..

‘Ο κωμικοτραγικός αὐτὸς Μπεμπέκος ὀδούει τὴ φωνὴ τῆς Τζέιν καὶ παρουσιάζεται γελῶντας χωρὶς λόγο:

—Τί τρέχει, Μαμάκα; Χί, χί, χί!...

‘Εκείνη τοῦ δείχνει τὸν Ποκοπίκο:

—Φέρ’ τον ἔδω, σὲ παρακαλῶ.

‘Ο γιὸς τοῦ Ταρζάν τρέχει, ἀρπάζει τὸ νᾶνο καὶ ἔναντιγρίζει στὴ μητέρα του:

—Θά μοῦ τὸν χαρίσης, καλὲ Μαμάκα! μουρμουρίζει κλαψιάρικα. Θά φτιάξω ἔνα κλουθάκι καὶ θὰ τὸν βάλω μέσααα!..

‘Ο Ποκοπίκο κουνάει τὴν κεφάλα του:

—Γιὰ κοτσίφι μὲ πέρασε, ἀδερφέ μου!

‘Η Τζέιν παίρνει ἀπὸ τὰ χέρια του τὸ νᾶνο καὶ προχωρεῖ γιὰ τὴ σπηλιά.

—Ἐσύ Μπέϊμπυ νὰ πᾶς νὰ παίξῃ! τοῦ φωνάζει ἐπιτακτικά.

‘Ο “Υψηλότατος” ἀρχίζει νὰ κλαίῃ δυνατὰ καὶ ἀγαρμπα:

—“Οχι!... Χί, χί, χί!..” Εγώ θέλω τὸν Πικικόκο! Εἶναι δικόοος μου! Καὶ βέθαια καὶ βεθαιότατα!

‘Εκείνη δὲν τοῦ δίνει σημασία. Μπαίνει γρήγορα στὴ σπηλιά. ‘Ἐνῶ ὁ νᾶνος τῆς

λέει:

— Ποιόλυ όμηπλασιό μπλας είναι δ Πανυψηλότατος! Νά σου ζήση, με τὸ συμπάθειο!

“Η Τζέιν τὸν ρωτάει τώρα:

— Τί σου είπε ὁ άντρας μου; Θά πάη νά χτυπήσῃ τὸν Γκαούρ;

Ο Ποκοπίκο τὴν κυττάζει κατάπληκτος:

— Μπά! Καὶ ποῦ ξέρεις τοῦ λόγου σου τί λέγαμε τοῦ λόγου μας;

— Κρυφάκουγα, τοῦ ἀποκρίνεται μὲ θρᾶσσος. Πέσος μου λοιπόν: Τί θὰ κάνη ὁ Ταρζάν;

— Δέν σου λέω! μουρμουρίζει ὁ νάνος.

— Γιατί;

— Καθότι ἔτοι μοῦ γουστάρει!

“Η σατανική γυναικα μπλώνει τὸ χέρι τῆς καὶ ἀρχίζει νά τὸν χαϊδεύῃ:

— “Ελα, Ποκοπικάκι μου! Έγώ σ’ ἀγαπῶ! Γιατί δὲν μοῦ λές;

“Ο νάνος σπρώχνει τὸ χέρι τῆς ἀπὸ πάνω του:

— “Ασε με, τῆς κάνει. Δὲν θέλω νά πιάνης... βρωμίες!

“Η Τζέιν θυμάται τὰ ἴδια λόγια ποὺ εἶχε πεῖ στὸν Μπέιμπου καὶ χαμογελάει :

— “Αστα αὐτὰ καὶ πέσ μου, Ποκοπίκο... Έγώ είμαι σύμ φωνη μαζί σου. Ο Γκαούρ πρέπει νά πεθάνη. Δύο βασιλιάδες δὲν χωράνε μέσα στὴν Ζούγκλα. Μονάχα ὁ Ταρζάν πρέπει νά μείνῃ... Καὶ σὺ θά είσαι ὁ παντοτεινὸς ὑπασπιστής του! Αὕτο στὸ δρκλ-

ζομαί!

Ο νάνος ἀρχίζει νά ύποχωρῇ:

— “Αν είναι ἔτσι, πάω πάσσο...

Καὶ συνεχίζει:

— Τὸ λοιπὸν ὅκου ν’ ἀκούστης: Ἀπὸ τὸν ἄντρα σου μὴ περιμένης τίποτις. Δὲν γουστάρει νά τὸν καθαρίσῃ...

“Ας τοῦρη ἀπ’ τὸ χάρο, λέει!

— Είσαι βέβαιος;

— ‘Απ’ τὴν κλωτσάρα ποὺ σερβίρισε στὰ πισινά μου, κα ταλασσίνεις!... ‘Ο Γκαούράκος δὲν πρόκειται νά θγῇ ἀπ’ τὴ μέση!

“Η Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας τρίζει τὰ μαργαριταρένια δόντια τῆς:

— Αὕτο θὰ τὸ δοῦμε! μουγ γρίζει.

ΤΟ ΑΙΜΑ ΝΕΡΟ ΔΕΝ ΓΙΝΕΤΑΙ

“Οπως εἰδάμε, ὁ Ταρζάν παράτησε τὸν Ποκοπίκο μετὰ τὴν κλωτσάκη καὶ τράβηξε γιὰ τὸ καθημερινὸ πρωινὸ κυνήγι του.

Μὲ τὸν Γκαούρ δὲν ἔχει πιὰ καμιμὰ σχέσι. Είναι τοακωμένοι ἀπὸ καιρό!...

Τώρα μονάχα, μὲ τὸν ἐρχομό τοῦ Ποκοπίκο ἔμαθε πώς δ μελαψός γίγαντας είναι θα ρειά ὅρρωστος.

Στὴν ἀρχὴ — ὅπως εἰδαμε — δείχνει βέβαια μιὰ συμ παθητικὴ ἀδιαφορία γιὰ τὴν τύχη τοῦ γιγαντόσωμου “Ελ ληνα. Σιγά - σιγά δύμως ἀρχί

ζει νά μετανοιώνη. "Ωσπου,
τέλος παίρνει άλλη απόφασι:

Παρατάει τὸ κυνήγι καὶ ἀλλάζοντας κατεύθυνσι, τραβάει ἵσια γιὰ τὸ πέτρινο βουνό τοῦ ἄλλοτε φίλου καὶ «ἀδελφοῦ» του.

‘Η καρδιὰ τοῦ ὑπέροχου Ταρζὰν πονάει. Δέν μπορεῖ νὰ τὸν ἀφῆσῃ μοναχὸ κι ἀσοήθητο σὲ μιὰ τόσο δύσκολη στι γμῆ.

Μιά τυχαία παρεξήγησις τούς είχε χωρίσει... Ποιά παρεξήγησις ομως;

"Ἄς γυρίσουμε λοιπὸν, λί-

γο πίσω στήν Ιστορία μας.
"Ετσι, θά δοῦμε κ' έμεις τί άκριθώς είχε συμβῆ..."

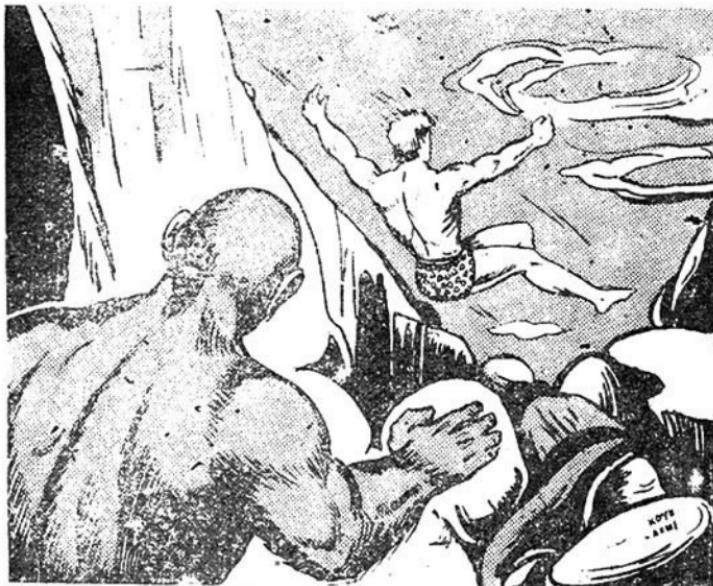
1990, 1991, 1992, 1993

‘Ο γοριλλάνθρωπος — δημοσίευμα είχε τρελλαθῆ. ‘Η μεγάλη, μάτιά γυνή, άγαπη του γιατί την πανώρια ταταμπού του σάλεψε τό λογικό!

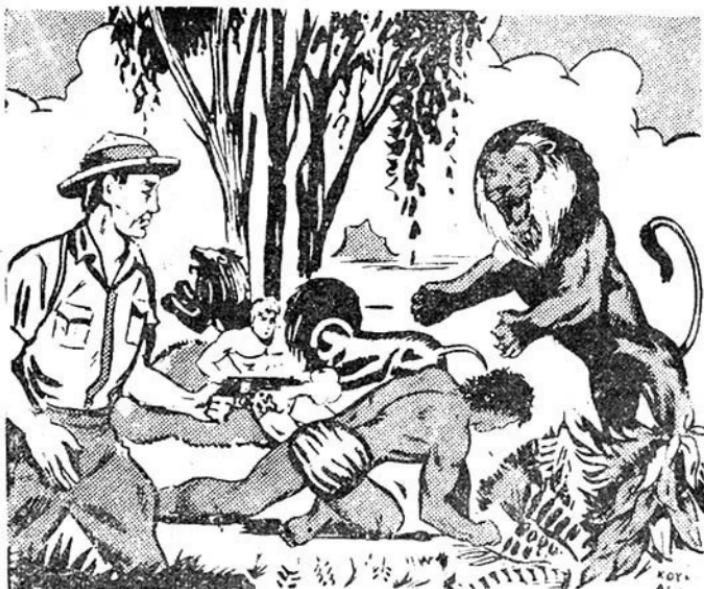
. Καὶ τώρα γύριζε μονάχος
στὰ βουνά, οὐρλιάζοντας σάν
λυσσασμένο θεριό:

— Ταταμπούουουου ! . . . Ταταμπούουουουου ! . . .

Ο Γκαούρ καὶ δ Ταρζάν
πονοῦσαν βέβαια βλέποντάς

“Ο” Αρχοντες; της: Ζωγράφος γυρίζει το σκαμπό μένος και αρχιτεκτονικής είναι όλη στα βράχια Πίσω των κυνηγάει άγριες παντούς, ότι τρελλήδες γοριλάνθρωπος Ντακούχ.

**Ο Μάξ "Αρλαν σώζει τὴν τελευταῖα στιγμὴ τὴν κατάστασι
Μέ τὸ πιστόλι του πύρωθολεῖ καὶ σκοτώνει τὰ δύο μανια
σμένα λιστάρια Το τρίτο φεύγει τρωμαγμένο γὰ νὰ σωθῆ**

τον νὰ ύποφέρῃ καὶ νὰ βασανί^{ζεται}. Τὸ φοβερὸ αὐτὸ δρᾶμα τῆς καρδιᾶς του, ἔκανε πολλές φορὲς τὰ μάτια τους νὰ δουρκώσουν.

"Ἐτσι, ἀποφασίζουν κάποτε νὰ κάνουν δ, τι μποροῦν γιὰ νὰ τὸν συνεφέρουν. Νὰ τὸν βοηθήσουν νὰ ξαναθρῆ δ ἀμοιρος τὰ χαμένα λογικά του.

Καταφέρουν, λοιπόν, μὲ τὰ πολλά, νὰ τὸν ξεγελάσουν : Πῶς θὰ τὸν πάνε τάχα κάπου νὰ θρῆ τὴν ἀγαπημένη του Ταταμπού.

"Ομως αὐτοὶ τὸν φέρουν

στὴ σπηλιὰ τῆς γιάτρισσας Χούλχας. Καὶ τὴν παρακαλᾶνε νὰ τὸν γιατρέψῃ...

"Ο Νταμπούχ, ποὺ καταλαβαίνει πῶς τὸν κορόιδεψαν, γίνεται ἀμέσως θεριὸ ἀνημερο!... Ή τρέλλα του φουντὼ νει σάν ρετσινόδεντρο ποὺ παίρνει φωτιά. Καὶ μανιασμένος τώρα χύνεται νὰ σπαράξῃ τοὺς δυο γίγαντες. Αὐτοὺς ποὺ θέλησαν νὰ τὸν εὔεργετή σουν.

"Ἐτσι, ἀδάμαστος καθὼς εἰναι σὲ δρμῇ καὶ δύναμι, γρήγορα τοὺς φέρνει σὲ ἀφάντα-

στα δύσκολη θέσι. "Η ζωὴ τοῦ Ταρζάν καὶ τοῦ Γκαούρ βρίσκεται σὲ τραγικὸ κίνδυνο.

Μπροστά σ' αὐτὸ τὸν κίνδυνο, δ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας τραβάει τὸ μαχαίρι του. Καὶ γιὰ νὰ σωθῆ, κάνει νὰ τὸ καρφώνη στὴν καρδιὰ τοῦ γοριλλανθρώπου.

Η ΛΑΜΨΙ ΠΟΥ ΣΚΩΝΕΙ

"Ο Γκαούρ καταλαβαίνει τὸ κακό ποὺ θὰ γίνη καὶ στιγμὴ δὲν ἀφήνει νὰ χαθῇ: Μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι, καὶ τὴν τελευταία στιγμὴ καταφέρνει ν' ἀρπάξῃ τὸ χέρι τοῦ φίλου του καὶ νὰ τὸν συγκρατήσῃ.

"Ετοι δ Νταμπούχ βρίσκει τὴν εύκαιρία καὶ δίνει τρομεμέρῳ κτύπημα στὸ κεφάλι τοῦ Ταρζάν.

"Ο λευκὸς γίγαντας σωριάζεται ἀμέσως κάτω, στὴ σπῆ λιὰ τῆς Χούλχας, ἀναίσθητος!

"Ο τρελλὸς γοριλλάνθρωπος ποὺ νομίζει πῶς τὸν σκότωσε, τὸν παρατάει. Καὶ χύνεται τώρα νὰ σπαράξῃ τὸν Γκαούρ.

"Ο ὀτρόμητος "Ελληνας στιγμὴ δὲν διστάζει. Πιάνεται στὰ χέρια μὲ τὸν τεράστιο Νταμπούχ. Κἱ ἀρχίζουν νὰ παλεύουν καὶ νὰ χτυπιῶνται σὰν ὅμοιος μὲ τὸν ὅμοιο!

"Η σκελετωμένη καὶ ἀδύναμη γερόντισσα πασχίζει νὰ τοὺς χωρίσῃ...

— Μή, παιδάκια μου!... Μή! τοὺς κάνει.

Ποιὸς τὴν ἀκούει ὅμως! 'Ο

Νταμπούχ καὶ δ Γκαούρ συνεχίζουν τὴν τρομακτικὴ πάλη τους!...

"Ο γοριλλάνθρωπος δχι μονάχα εἶναι πιὸ δυνατός ἀπὸ τὸν μελαψό γίγαντα, μᾶ ἔχει καὶ τὴν τρέλλα ποὺ τοῦ δίνει ἀκόμα πιὸ μεγάλη δύναμι!

Εἶναι φανερὸ πῶς δὲν θ' ἀργήση νὰ δαμάσῃ τὸν Γκαούρ. Νὰ τὸν σπαράξῃ μὲ τὰ νύχια καὶ τὰ δόντια του.

"Ο γιγαντόσωμος "Ελληνας τὸ καταλαβαίνει αὐτό. "Ομως οὕτε σκέψι κάνει γιὰ νὰ ὑπὸ χωρήσῃ καὶ νὰ σωθῇ. Συνεχίζει νὰ παλεύῃ καὶ νὰ κτυπίεται μαζί του μὲ μεγαλύτερο ἀκόμα πιὸ μεγάλη δύναμι!

Καὶ νά:

Ξαφνικὰ δ Γκαούρ σκουντάφτει σὲ μιὰ πέτρα. Καὶ παραπατώντας χάνει τὴν ίσορροπία του καὶ σωριάζεται βαρύς ταῦτα: Πάνω στὸ ἀναίσθητο κορμὶ τοῦ Ταρζάν.

Καὶ νά:

Τὸ κτύπημα ποὺ δέχεται ξαφνικὰ δ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας εἶναι τόσο δυνατό ποὺ τὸν συνεφέρνει στὶς αἰσθήσεις του. Πετιέται ὀρθός!

"Ο Νταμπούχ παρατάει τώρα τὸν Γκαούρ καὶ ξαναχύνεται μὲ λύσσα στὸ λευκὸ γίγαντα. 'Αγκαλιάζεται καὶ μ' αὐτόν. 'Αρχίζουν νὰ παλεύουν καὶ νὰ κτυπιῶνται μὲ θανατερὴ μανία!...

"Ο Γκαούρ κάνει νὰ πεταχθῇ ὀρθός γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὸν Ταρζάν. Δὲν προφθαίνει δ μωσ!...

Τὴν ιδια στιγμὴ μιὰ ξαφνι-

κή ἀδύναμη λάμψι φωτίζει τὸ ἐσωτερικό τῆς σπηλαῖς ἐνῷ ταυτόχρονα πυκνοὶ ἄσπροι καὶ πνοὶ τὸ πλημμυρίζουν.

Ο γοριλλάνθρωπος σωριάζεται ἀμέσως κάτω σὰν σκοτώμενος. Τὸ ἴδιο καὶ ὁ Ταρζάν τὸ ἴδιο καὶ ὁ Γκαούρ!..

ΠΙΟ ΔΥΝΑΤΗ ΑΠ' ΟΛΟΥΣ !

Καὶ νά τί εἶχε συμβῆ.

Στὴ σπηλιά τῆς Χούλχας ἔκαιγε — δπως πάντα — μιὰ μικρὴ φωτιά.

Ἡ γιάτρισσα, βλέποντας τὸν κίνδυνο πετάει στὶς ἀδύναμες φλόγες τῆς μιὰ φούχτα ἀπὸ ζερά μαύρα φύλλα. Εἶναι φύλλα ἀπὸ κάποιο μαγικὸ φυτό. Τὸ ύπνοβότανο, δπως τὸ λένε.

Ἐτσι, οἱ καπνοὶ ποὺ ξεπετάχτηκαν ἀποκοιμησαν καὶ νάρκωσαν δλους, ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὴν τὴν ίδια..

Ἡ Χούλχα δνει τώρα μὲ γερά χορτόσχοινα τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια τοῦ τρελλοῦ Ντα μπούχ. "Υστέρα μὲ ἄλλα μαγικὰ φίλτρα τῆς καταφέρονται νὰ ξυπνήσῃ καὶ νὰ συνεφέρη τοὺς δυό γίγαντες.

Ομως δ Ταρζάν, μόλις συνέρχεται, ἀρπάζει ἀπὸ κάτω τὸ μαχαίρι του. Καὶ κάνει νὰ κτυπήσῃ τὸν Γκαούρ... Πιστεύει πὼς ἐπίτηδες πρὶν ἀπὸ λίγο τοῦ εἶχε κρατήσει τὸ χέρι. Γιὰ νὰ ;brή τὴν εὔκαιρια νὰ τὸν κτυπήσῃ στὸ κεφάλι ὁ γοριλλάνθρωπος. "Οπως καὶ τὸν κτύπησε!..

Ο μελαψός γίγαντας σθέλτος δπως πάντα, προφθαίνει

καὶ τοῦ ἀρπάζει τὸ μαχαίρι. Τὸ πετάει μὲ περιφρόνησι ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά!...

Αύτὸ εἶναι θανάσιμη προσβολὴ γιὰ τὸν περήφανο "Αρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Ο Ταρζάν ρίχνει μιὰ ἀγρια ματιά στὸν Γκαούρ. Καὶ μὲ σφιγμένα τὰ δόντια μουγγρίζει:

— Σκῦλε!... Αύτὸ ποῦκανες θά τὸ πληρώσης ἀκριβά!

Αμέσως θγάίνει ἀπὸ τὴ σπηλιά. Σκύβει παίρνει τὸ μαχαίρι του καὶ φεύγει ἀργά...

Μὰ σὰν φθάνει πιὸ κάτω, σταματάει. Κρύθεται πιὸ ώ απὸ κάτι πυκνὰ χαμόκλαδα. Καὶ παραμονεύει τὸ πέρασμα τοῦ μελαψοῦ γίγαντα. "Εχει πάρει τὴν ἀπόφασι νὰ τὸν κτυπήσῃ στὴν καρδιά. Νὰ τελειώνῃ μιὰ γιὰ πάντα μ' αὐτὸ τὸν ἐφιάλτη τῆς ζωῆς του!..

.....

Ἡ Χούλχα, στὸ μεταξύ, κάνει τὰ μάγια καὶ τὰ γιατροσόφια τῆς. "Ωσπου τέλος συνεφέρνει καὶ τὸν ἀναίσθητο, μὰ δεμένον γερά, γοριλλάνθρωπο...

Ο τρελλὸς Νταμπούχ ἀνοὶ γοντας τὰ μάτια του ἀντικρύζει τὸν Γκαούρ. Θέλει νὰ τιναχθῇ ὅρθος γιὰ νὰ τὸν ξαναρπάξῃ -στὰ τρομερὰ τριχωτὰ μπράτσα του. Αμέσως δμως καταλαβαίνει πὼς τοῦ εἰναι ἀδύνατο νὰ κάνῃ τὴν παραμικρὴ κίνησι.

"Ησυχη τώρα ή καλόκαρδη Χούλχα παρακαλάει τὸν μελαψό γίγαντα:

— "Ανοιξέ του τὸ στόμα

παλικάρι μου!... Βάλε δλη σου τή δύναμι νά τό καταφέρης... Μά νά προσέχης πολύ μή σε δαγκωσθ.

— Γιατί; ρωτάει άπορῶντας δ Γκαούρ.

‘Η γιάτρισσα τοῦ ἔξηγει:

— “Αν μπορέστης έσυ νά τοῦ ἀνοίξης τό στόμα, ἔγώ θά τοῦ ρίξω μέσα ἔνα θαυματουργὸ φίλτρο. Τό φίλτρο ποὺ γιατρεύει τήν καταραμένη τρέλα!..”

Ο γιγαντόσωμος “Ελληνας γονατίζει ἀμέσως πλάι στὸ Νταμπούχ. Κι ἀρπάζοντας μὲ τὶς δυὸ παλάμες τὰ σαγόνια του, καταφέρνει τέλος νά τ’ ἀ νοίξῃ!..”

“Ετοι ή Χούλχα μπορεῖ πιά ν’ ἀδειάσῃ στὸ στόμα τοῦ τρέλλου ἔνα μικρὸ πήλινο βαζάκι μὲ μαυροπράσινο δυρρό...”

“Υστερα γυρίζει τὸ τερατόμορφο πρόσωπό της στὸν Γκαούρ:

— “Ακουσε, παιδί μου, τοῦ λέει. Σὲ λίγες στιγμές δ τρελ λός γοριλλάνθρωπος θά ἔχῃ ξαναθρῆ τὰ λογικά του. Θά ἔχῃ γίνει ἐντελῶς καλά... Μόνο ποὺ ή παλήὰ τρέλλα θὰ τὸν ξαναπιάνῃ κάθε φορὰ πού θά βλέπῃ μπροστά του ἔναν δνθρωπο...”

— Ποιόν; ρωτάει περίεργος δ Γκαούρ.

— “Εκεῖνον ποὺ πάλεψε γιὰ τελυταῖς φορά, πρὶν ξαναγυρίσῃ στὰ λογικά του.

— Δηλαδὴ τὸν Ταρζάν;

— Ναί, παλικάρι μου!... Κάθε φορὰ πού θὰ βλέπῃ τὸν Ταρζάν, θὰ ξαναγίνεται τρελ-

λός!...

ΣΤΗΝ ΝΕΔΡΑ ΣΤΗΝ ΕΝΕΔΡΑ

‘Ο Γκαούρ λύνει σὲ λίγο τὰ χοντρὰ γερά χορτόσχοινα ποὺ κρατᾶνε δεμένα τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια τοῦ Νταμπούχ. “Υστερα τὸν θοηθάει νά σηκωθῇ...”

‘Ο γοριλλάνθρωπος ἔχει πραγματικὰ μεταμορφωθῆ τῷ ρα. Εἶναι φρόνιμος καὶ λογικὸς πιά!..”

Ο μελαψός γίγαντας τὸν τραβάει ἀπὸ τὸ χέρι. Βγαίνουν δργάτ ἀπὸ τὴ σπηλιὰ καὶ παίρνουν τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ.

Δέν ἔχουν προφθάσει νά ξεμακρύνουν πολύ, δταν δ Γκαούρ σταματάει ἀπότομα. Θυμήθηκε πῶς εἶχε ξεχάσει νά εύχαριστήσῃ τήν καλὴ Χούλχα...

“Ετοι, παρατῶντας τὸ γοριλλάνθρωπο, ξαναγυρίζει τρέχοντας στὴ σπηλιὰ τῆς γιάτρισσας.

‘Ο Νταμπούχ, μονάχος τώρα, συνεχίζει τὸ δρόμο του δργάτ...

‘Αλλοίμονο δμως!.. Ξαφνικά καὶ πίσω ἀπὸ κάτι χαμόκλαδα, βλέπει κρυμμένον τὸν Ταρζάν!

Καὶ ή παλήὰ τρέλλα ξαναφουντώνει μέσα του!...

‘Απὸ τὸ πρῶτο δέντρο πού βρίσκεται μπροστά του σπάζει ἀμέσως ἔνα χοντρὸ κλαδί. Τρομερὸ ρόπαλο γίνεται στὰ χέρια του! Καὶ σχεδὸν ἀμέ-

σως, μουγγρίζοντας ἀπαίσια, χύνεται μὲ λύσσα στὸν "Αρχον τα τῆς Ζούγκλας! . . .

"Ο δάμοιρος Ταρζάν τὰ χάνει μπροστά στὴν ξαφνική καὶ δαναπάντεχη αὐτὴ ἐπίθεσι! . . . Παρατάει ἀμέσως τὴν κρυψώνα του. Τὸ διάζει πανικόθλητος στὰ πόδια γιὰ νὰ σωθῇ!

"Ομως δὲ ξανατρελλαμένος γοριλλάδινθρωπος, τὸν κυνηγάει οὐρλιάζοντας τρομακτικά!

"Ο Γκαούρ ποὺ τὸν ἀκούει ἀπὸ τὴν σπηλιά τῆς Χούλχας, πεπιέται ἔξω. Καὶ τρέχοντας

πάλι φθάνει κοντά τους . . .

Βλέπει τὸν Νταμπούχ νὰ κυνηγάῃ μανιασμένος τὸν Ταρζάν . . .

Μᾶς μόνο γιὰ λίγες στιγμὲς — καθὼς τρέχει — τοὺς ἀντικρύζουν τὰ μάτια του. Γιατὶ, σχεδὸν ἀμέσως, χάνονται πίσω ἀπὸ τὶς πυκνὲς καὶ ἀγριες φυλλωσές τῆς ἀπέραντης Ζούγκλας . . .

Δὲν σταματάει ὅμως . . . Εξακολουθεῖ νὰ τρέχῃ καὶ νὰ ψάχνῃ ἐδῶ κι ἐκεῖ γιὰ νὰ τοὺς ἀνακαλύψῃ. Νὰ μπορέσῃ νὰ

'Η σατανικὴ Τζέιν κρατάει σφικτὰ ἀγκαλιασμένον τὸν μεγάλο γίγαντα ἵκανον ἐνῷ ταυτόχρονα ξεφωνίζει μὲ ἀπόγνωσι στὸ σύντρεψό της:

— Βοήθεια, Ταρζάν!.. Σῶσε με!..

Θοηθήσῃ καὶ νὰ σώσῃ τὸν «ἄδελφό» του ποὺ κινδυνεύει!

‘Ο γοριλλάνθρωπος είναι βαρύς. Ο Ταρζάν καταφέρνει νὰ τρέχη πολὺ πιὸ γρήγορα ἀπ’ αὐτόν.

"Ετοι τὸν ἀφήνει σὲ ἀρκετὴν
ἀπόστασιν πίσω του. "Ωσπου δὲ
Νταμπούνη πάνει νὰ τὸν βλέπει
πιά. Καὶ ή τρέλλαται σα σθήνη
νει σιγά - σιγά... Ξαναγυρίζει
πάλι στὰ λογικά του..."

Καὶ ἀλλάζοντας ὀμέσως κατεύθυνσι, προχωρεῖ γιὰ τὸ «Μεγάλο Δέντρο». Ἐκεῖ ποὺ στὰ ψηλὰ κλαδιά του ἔχει στήσει πρωτόγονη ἐυλένια καλύπτος.

“Ο” Αρχοντας της Ζουγκλας νομιζοντας πως δ τρελλός γοριλλάνθρωπος έξακολουθει νά τον κυνηγά αθέατος, συνεχίζει τρομοκρατημένος το φευγιό του...”

"Όταν τέλος καταφέρνει νὰ φθάση μακρυά, έχει ἀρχίσει πιά νὰ σουρουπώνῃ!..."

Ο ΓΚΑΟΥΡ... ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ

"Ωσπου κάποτε δναγκακάεται νὰ σταματήσῃ. Ἡ ἀφάνταστη ἔξαντλησι ποὺ νοιώθει ἀπὸ τὴν κούρασι, τὸν κάνει νὰ σωριστῇ, σὲ λίγο, κάτω μισολιπόθυμος!

Καὶ νά : Ξαφνικὰ φθάνει στ' αὐτιά του μιὰ γνώριμη τρομακτική κραυγή:

— 'Ooúouououou!... 'Ooo-
oúouououou!...

Είναι δι γιγαντόσωμος "Ελ-
ληνας που τρέχει ψάγγοντας

νὰ τὸν Θρῆνον σώσῃ ἀπὸ τὴν λύσσαν τοῦ γοριλλάνθρωπου!

“Ο Ταρξάν συνέρχεται κάπως και μέγαλή δυσκολία καταφέρνει νὰ σουρθῆ και νὰ κρυφθῆ σ’ ἔνα εύρύχωρο κούφωμα γέρικου δέντρου...

Νομίζει πώς δ' Γκαούρ ζητάει νά τὸν σκοτώσῃ!... Θέλει λοιπὸν νά προλάβῃ νά τὸν κτυπήσῃ αὐτός... "Ετσι, κρυμμένος καθώς είναι, παραμονεύει αφίγγοντας μὲ λύσσατὴ λασθή τοῦ φονικοῦ μαχαιριοῦ του.

Μόλις τὸν ἵδη νὰ περνάει
πὸ τὴν κρυψῶνα του, λογαριάζει νὰ πεταχτῇ ὀρθός. Και νὰ χυθῇ νὰ τὸν σπαράξῃ!...

Σὲ λίγες στιγμές ὁ Γκαούρ περνάει ἀνύποπτος πλάϊ ἀπὸ τὸν κορμὸν τοῦ γέρικου δένδρου μὲν τὸ κούφωμα.

Ο "Αρχοντας της Ζούγκλας κάνοντας μια διεγνωσμένη προσπάθεια καταφέρνει νά σηκωθή δρθός. Και βγαίνοντας έξω βρίσκεται στο τέλος του.

— Γκαούρ! μουγγιρίζει σάν λαβωμένο θεριό. Στή σπηλιά της Χούλχας μοῦ κράτησε τὸ χέρι. Δέν μ' ἀφησες νὰ σκοτώσω τὸν γοριλλάνθρωπο γιὰ νὰ σπαράξῃ ἐκεῖνος!... Είσαι ἔνας δάνανδρος ἔνας δολοφόνος!

Κι ἀμέσως, σηκώνοντας τὸ πλισμένο χέρι του, τὸ κατεβάζει μὲ δρμή ἵσια κατά τὰ στήθεια τοῦ μελαψοῦ παλικαριοῦ.

“Ο Γκαούρ μόλις προφθαίνει και τραβιέται. Έτσι ή θα νατερή μαχαιριά τὸν βρίσκει λοξά και ξώφαλτος στὸν ώμο. Σχίζει μονάχα τὴ σάρκα του...

“Ομως τὴν ἔδια στιγμὴν βρυχμοὶ λιονταριῶν ἀντηχοῦν κάπου ἔκει κοντά. Καὶ σχεδὸν ταυτόχρονα τρία πεινασμένα λιοντάρια παρουσιάζονται τρέχοντας. Καὶ χύνονται νὰ τοὺς κατασπαράξουν.

“Ο Γκαούρ καὶ δ Ταρζάν βρίσκονται ξαφνικά σὲ τραγική θέσι!... Ξεχνᾶνε τὸν καυγά τους κι ἀρχίζουν νὰ παλεύουν ὑπεράνθρωπα μὲ τὰ θεριά.. .

Μὰ αὐτοὶ εἶναι δύο καὶ τὰ λιοντάρια τρία. Πολὺ δύσκολο νὰ καταφέρουν νὰ τὰ βγάλουν πέρα μαζὶ τους.. . Καθ' ἔνας τους παλεύει καὶ συγκρατεῖ ἔνα ἀπὸ τὰ θεριά. Περισσεύει ὅμως τὸ τρίτο ποὺ μπορεῖ ἀνενόχλητο νὰ τοὺς σπαράξῃ!

Οἱ δυὸς γίγαντες καταλαβαίνουν πιὰ πώς λίγες, πολὺ λίγες στιγμὲς ζωῆς τοὺς μένουν ἀκόμα!... Αὕτη τὴ φορά καμμιά, οὔτε τὴν πιὸ τρελλὴ ἐλπίδα σωτηρίας δὲν ἔχουν...

“Ομως δ Θεός Κράουμπα, οὕτε καὶ τώρα τοὺς ἀφήνει ἀβοήθητους.. .

Δυνατοὶ πυροβολισμοὶ ἀντηχοῦν ξαφνικά πολὺ κοντά. Μιὰ ἔντονη μυρωδιά καμμένου μπαρουτιοῦ κτυπάει στὰ ρουθούνια τους.. .

Καὶ νά:

“Ἐνας γιγαντόσωμος λευκός ὄνδρας παρουσιάζεται

μπροστά τους μὲ πιστόλι στὸ χέρι. Εἶναι νέος, ὅμορφος, γοητευτικός, γεροδεμένος καὶ μὲ ἀθλητικό παράστημα... Φοράει μιὰ κομψὴ στολὴ κυνηγοῦν ἀγριῶν θηρίων. Μὲ κάσκα στὸ κεφάλι, μ' ἔξαρτησι στὰ στήθεια, μὲ φυσιγγιοθήκη στὴ μέση καὶ μὲ μπόττες στὰ πόδια...

Φαίνεται ἄφθαστος σκοπευτής. Γιατὶ οἱ πυρωμένες σφαῖρες τοῦ πιστολιοῦ του ἔχουν κτυπήσει στὰ κεφάλια τὰ δύο λιοντάρια. Καὶ τὰ ἔχουν κι ὅλας σωριάσει κάτω νεκρά.... Ἐνῶ τὸ τρίτο φεύγει τρομαγμένο γιὰ νὰ γλυτώσῃ τὸ θάνατο ποὺ τὸ περιμένει.

Οἱ δυὸς γίγαντες, τῆς Ζούγκλας, ἔχουν κι αὐτὴ τὴ φορά σωθῆ ἀπὸ θέθαιο καὶ φρικτὸ θάνατο!

ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΗΣ

‘Ο ἄγνωστος σωτήρας ἀναγνωρίζει μὲ τὴν πρώτη ματιά τὸν Ταρζάν:

— Εσὺ εἶσαι; τοῦ κάνει ἄγρια. Ἐπὶ τέλους: ἔφτασε στιγμὴ νὰ λογαριαστοῦμε.. .

‘Ο “Αρχοντας” τῆς Ζούγκλας τοῦ ρίχνει μιὰ ἀγέρωχη ἔξεταστικὴ ματιά:

— Θαρρῶ πώς γνωριζόμαστε, μουρμουρίζει. Σὰν κάπου νάχουμε ξανασυναντηθῆ... Μὰ δὲν μπορῶ νὰ θυμηθῶ...

‘Ο λευκός κυνηγός τοῦ ἀποκρίνεται περήφανα:

— Είμαι δ Μάξ “Αρλαν!.. Κάποτε χτυπηθήκαμε κοινά

στὶς ὅχθες τοῦ μεγάλου ποτα
μιοῦ... Τότε ποὺ ζήτησες νὰ
μ' ἐμποδίσῃς νὰ φορτώσω ἔ-
λεφαντόδοντο!... Τῇ φορὰ δ-
μῶς αὐτὴ κατάφερες νὰ μοῦ
γλυτώσῃς. Τώρα θὰ πεθάνης!

Καὶ κάνει νὰ τραβήξῃ τὴ
σκανδάλη ταῦ φονικοῦ ὅπλου
του.

Μὰ δὲν προφθαίνει...

Ταυτόχρονα σχεδόν, καὶ μ'
ένα τρομακτικό πήδημα, δ
Γκαούρ, πέφτει πάνω του καὶ
τὸν ἀνατρέπει.

Οἱ δυὸς γιγαντόσωμοι ἄν-
δρες ἀρχίζουν νὰ κυλιῶνται
κάτω, παλεύοντας μὲ λύσσα
καὶ μανία.

‘Ο μελαψός “Ελληνας νοιώ
θει τὰ χνῶτα τοῦ λευκοῦ νὰ
μυρίζουν κονιάκ.

Τέλος, δ ἀδάμαστος Γκαούρ
καταφέρνει ν ἀρπάξῃ τὸ πιστό
λι τοῦ Μᾶξ “Αρλαν. Νὰ τὸν
ἀφοπλίσῃ.

Οἱ δυὸς ἄνδρες σηκώνονται
τώρα.

— Φύγε τοῦ λέει δ Γκαούρ.
‘Ο Ταρζάν εἶναι ἀδελφός μου.
‘Ο φίλος του εἶναι φίλος μου,
κι δ ἔχθρός του ἔχθρός μου!..

— Χά, χά, χά! καγχάζει δ
Κυνηγός. ‘Ωραῖα ἀδέρφια εί-
σαστε μὰ τὴν πίστι μου!...
Πρὶν λίγο τὸν εἶδα νὰ σὲ χτυ
πάῃ μὲ τὸ μαχαίρι του! Χά,
χά, χά! ”Ισως, ἀπὸ τὴν πολ-
λή... ἀδελφική ἀγάπη!

‘Ο Γκαούρ δὲν ἀποκρίνεται.
Μόνο ξαναδίνει στὸν Μᾶξ “Αρ
λαν τὸ πιστόλι του.

‘Εκείνος τὸ παίρνει καὶ τὸ
πετάει μὲ περιφρόνησι μα-
κρυά.

“Υστερα κυττάζει μὲ θαυμα
σιό τὸν μελαψό γίγαντα καὶ
τοῦ σφίγγει τὸ χέρι:

— Εἰσαι μεγάλο παλλικά-
ρι! μουρμουρίζει. Σὲ παραδέ
χομαι! Θέλεις λοιπὸν νὰ γί-
νουμε φίλοι;

‘Ο Γκαούρ τοῦ ἀποκρίνε-
ται:

— “Αν εἰσαι καλός ἄνθρω-
πος δὲν χρειάζεται νὰ γίνου-
με φίλοι. Εἴμαστε κι ὅλας ἀ-
δέλφια.

‘Ο Μᾶξ ”Αρλαν χαμηλώνει
τὰ μάτια:

— Δέν είμαι καλός ἄνθρω-
πος! μουρμουρίζει. ”Αν καὶ
πολὺ θὰ ἥθελα νὰ ἡμούν!..

— Δηλαδή; ρωτάει δ μελα-
ψός γίγαντας.

Καὶ δ λευκός τοῦ ἔξηγει:

— Γιὰ νὰ ζήσω κάνω δου-
λειές ἔξω ἀπὸ τὸ νόμο! ”Έχω
βουτήξει τὰ χέρια μου στὸ
βούρκο καὶ στὸ αἷμα!... Πο-
τὲ δὲν λογάριασα τὴ ζωὴ μου
καὶ τὴ ζωὴ τῶν ἄλλων!...

‘Ο πανώριος Μᾶξ ”Αρλαν
σταματάει γιὰ λίγες στιγμές
ἀναποφάσιστος. “Υστερα συνε
χίζει σὰ νὰ νοιώθη τὴν ἀνάγ-
κη νὰ ἔξιμολογηθῇ:

— Γεννηθῆκα ὀρφανός...
Καὶ μεγάλωσα βυζαίνοντας
τὴν κακία τῶν ἀνθρώπων!...
Μιὰ τέχνη μοῦμαθε ἡ καλω-
σύνη τους: Τὸ ἔγκλημα!...
Καὶ τώρα ποῦχω γίνει ἀντρας
πιά, τρία πράγματα μοῦ δί-
νουν τὴ χαρά: ‘Η ‘Αμαρτία!
‘Ο Κίνδυνος! Καὶ ἡ ‘Εκδίκη-
σι!... Τὸ πιοτὸ κ’ οἱ γυναι-
κες ουμπληρώνουν τὴν τραγι-
κὴ εύτυχία μου!...

‘Ο Γκαούρ τὸν κυττάζει μὲ συμπόνια στὰ μάτια:

— Σὲ λυπάμαι, τοῦ λέει.
Φαίνεσαι νὰ ύποφέρης πολὺ γιὰ δλ’ αὐτά!...

Καὶ προσθέτει ἀναστενάζον τας:

— Κι ἔγώ δρφανός βρέθη-
κα στὴ ζωή... Μᾶ στάθηκα
πιὸ τυχερός ἀπὸ σένα: Μεγά-
λωσα μακρυά ἀπὸ τοὺς «κα-
λοὺς» ἀνθρώπους. ‘Ανάμεσα
στ’ ἄγρια θηρία!

‘Ο λευκός ἀνδρας δὲν λέει
τίποτ’ ἀλλο. Μόνο ξεκινάει ἀρ-
γά καὶ ἀπομακρύνεται...

‘Ο μελαψός γίγαντας γυρί-
ζει τώρα πρὸς τὸ μέρος τοῦ
Ταρζάν...

Τί παράξενο δῆμας!... ‘Ο
‘Αρχοντας τῆς Ζούγκλας δὲν
βρίσκεται ἐκεῖ ποὺ τὸν εἶχε
ἀφήσει πρὶν λίγες στιγμές.
‘Εχει ἔξαφανιστή!... Ξέφυγε
μὲ τρόπο καὶ πήρε τὸ δρόμο
γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ στὴ σπη-
λιά του. Κοντά στὴν Τζέν καὶ
τὸν Μπέϊμπου.

Ο ΦΡΟΥΡΟΣ ΤΟΥ ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΟΥ

Αὐτά είχαν συμβῆ κ’ ἔγιναν
αἰτίᾳ, ἀπὸ τότε, νὰ χωρίσουν
οἱ δυὸ γίγαντες. Νά μην ἔχουν
πιὰ καμμιὰ σχέσι μεταξύ
τους. Τόσο ποὺ ν’ ἀποφεύγουν
ἀκόμα καὶ νὰ συναντηθοῦν τυ-
χαία στὰ μονοπάτια τῆς Ζούγ-
κλας.

“Ομως τώρα τὸ πρᾶμμα ἀλ-
λάζει...

‘Ο Ταρζάν ἔχει μάθει ἀπὸ
τὸν Ποκοπίκο πῶς δ’ Γκαούρ
εἶναι βαρειά ἀρρωστος. Πῶς
ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ μπορεῖ
νὰ ξεψυχήσῃ...

Καὶ ἡ πονετική καρδιὰ τοῦ
‘Αρχοντα τῆς Ζούγκλας δὲν
τὸ ἀντέχει αὐτό!...

Νοιώθει τὰ πόδια του νὰ
θέλουν νὰ τρέξουν. Νὰ τὸν
φέρουν γρήγορα στὴν κορφὴ
τοῦ θεόρατου πέτρινου βου-
νοῦ... Γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ βο-
ηθήσῃ καὶ νὰ σώσῃ τὸν ἀγα-
πημένο φίλο του. Τὸν ἀδελφό
του!...

Αὐτό καὶ κάνει λοιπόν: Φθά-
νει δόσο γίνεται πιὸ γρήγορα
στὸν πρόποδες τοῦ ‘Ελληνι-
κοῦ βουνοῦ. Σκαρφαλώνει
σθέλτος στὰ τρομακτικά κι ἀ-
πόκρημνα βράχια...

Καὶ νάτος: Πλησιάζει τώ-
ρα νὰ φθάσῃ στὴν κορφή.

“Ομως ἔξαφικά ἔνα τρομα-
κτικὸ οὐρλιαχτὸ ἀκούγεται.

— ‘Ασούουουου!... ‘Ααα-
οοούουουουου!

Εἶναι δὲ φοβερὸς γοριλλάν-
θρωπος!... “Εχει ἀντικρύσει
τὸν Ταρζάν ποὺ ἀνεβαίνει.
Καὶ ξαναφούντωσε μέσα του τὴ
παληὰ τρέλλα! “Οπως τὸ εἴ-
χε προθλέψει ἡ καλὴ γιάτρισ
σα Χούλχα...

“Ετσι καὶ μὲ ἀκράτητη δρ-
μῆ χύνεται κατὰ πάνω του.

‘Ο ‘Αρχοντας τῆς Ζούγκλας
γυρίζει τώρα τρομαγμένος.
‘Αρχίζει νὰ ξανακατεβαίνῃ τὴ
δώντας ἀπὸ βράχο σὲ βράχο!

‘Ο μανιασμένος Νταμπού
τὸν κυνηγάει. “Ομως σὰν πιὸ
βαρύς καὶ δυσκίνητος καθυ-

στερεῖ κάπως... 'Ο Ταρζάν καταφέρνει νά φθάση πρώτος κάτω. Καί νά τό βάλῃ τρέχοντας στά πόδια γιά τή μακρυνή σπηλιά του...

'Ο γοριλλάνθρωπος τὸν χάνει πιά. 'Η τρέλλα του σιγά - σιγά, δρχίζει νά σβήνη. Ξαναβρίσκει τό χαμένο λογικό του...

Τέλος σκαρφαλώνει πάλι στά βράχια. Ξαναγυρίζει στήν κορφή καί παίρνει τή θέσι του έξω από τό δύνοιγμα τής πέτρινης σπηλιᾶς. Στέκει άκοιμητος φρουρός τού έτοιμοθάνατου μελαφόυν γίγαντα.

Η ΜΟΙΡΑΙΑ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

Τρέχοντας δ Ταρζάν — δπως είδαμε — φθάνει κάποτε στή μακρυνή σπηλιά του.

— Πού γύριζες; Γιατί δργησες τόσο; τὸν ρωτάει καχύποπτα ή σατανική Τζέιν.

— Είχα θγεῖ στό κυνήγι, τής άποκρίνεται έκεινος.

— Μπά! τού κάνει. Καί πού είναι τό τόξο κ' οι σαΐτες σου; Μήπως σοῦ τάφαγε κανένα... ζαρκάδι;

‘Ο ‘Αρχοντας τής Ζούγκλας τώρα θυμάται πώς δταν πήρε τήν διόφασι νά τρέξη στό βουνό τού Γκαούρ, είχε κρύψει τά δπλα του στό κούφωμα κάποιου δένδρου. Γυρίζοντας δμως, δέχασε νά περάση από κεί καί νά τά πάρη...

— Λέγε λοιπόν! Πού ήσουνα; τὸν ξαναρωτάει ή κακιά

γυναίκα. Καί προσθέτει μὲ περιφρόνησι:

— Ντροπή σου, γέρος δινθρωπος νά λές ψέμματα!... 'Ο Ταρζάν δαγκώνει τά χείλια του γιά τήν προσθολή. 'Ομως άναγκαζεται νά τής πή τήν άλιθεια:

— Ο Γκαούρ μοδίστησε παγίδα. Τό πρωινή στειλε τόν Ποκοπίκο γιά νά μέ ξεγελάση. Μού είπε πώς δ 'Αφέντης του είναι θαρειά δρρωστος. Καί μέ συμβούλεψε νά πάω νά τόν σκοτώσω!

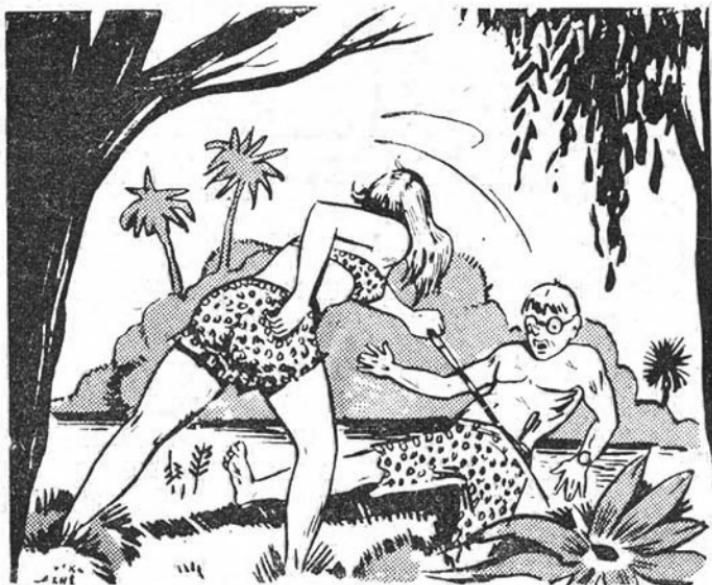
»Εγώ τόν ρώτησα διν έπάνω στό βουνό είναι καί διγοριλλάνθρωπος. Μού είπε: «Ο χι». Τότε λυπήθηκα τόν παλιό μου φίλο. Καί παρατώντας τό κυνήγι πήγα νά τόν δῶ, γιά στερνή φορά, πρὶν πεθάνη...

»'Ομως δ Νταμπούχ ήταν έκει. Μέ παραμόνευε! Καί μόλις μέ είδε, χύθηκε δμέσως νά μέ σπαράξῃ... Ούτε έγω δέν ξέρω πώς κατάφρα νά σωθῶ δπ' τά νύχια καί τά δόντια του!...

‘Η Τζέιν βρίσκει τήν εύκαιρια πού δπλα καιρό ζητάει. Ρίχνει λάδι στή φωτιά:

— Ο Γκαούρ σὲ μισεῖ θανάσιμα! τού λέει. Τό δνειρο τής ζωῆς του είναι νά βρή τρόπο νά σὲ δολοφονήσῃ! Νά σὲ έξοντώσῃ!... Μονάχα τότε θά μπορέσῃ νά γίνη αύτός δ 'Αρχοντας τής Ζούγκλας!

»Καί τότε άλλοίμονο σὲ μέ να τήν δμοιρή! 'Άλλοίμονο καί στό γιό σου τόν δυστυχισμένο!... Σκλάβοι κ' οι δύο

Η κακιά Τζέιν χτυπάει άλληπη τα τὸν ἄμοιρο γυιδ τοῦ Ταρ-
ζάν, ξεφωνίζεντας ἄγρια :

— Γιατὶ τόκανες αὐτό; Γιατὶ πῆγες μὲ τὸ μέρος τοῦ ἔχ-
θρου μας ;

μας θὰ πεθάνουμε στὰ χέρια
του!...

»Κ' έσύ! δ 'Αφέντρ; καὶ
προστάτης μας, τίποτε δὲν κά-
νεις γιά νὰ μᾶς σώσης!...

‘Ο Ταρζάν τὴν ἀκούει σιω-
πηλός. Τὸ πρόσωπό του ὅμως
δσσο πάει γίνεται καὶ πιὸ ἄ-
γριο!...

“Ωσπου σὲ λίγο ξεφωνίζει
σὰν τρελλός :

— Φτάνει πιά!... Τελείω-
σαν τὰ ψέμματα!... Αὐτὴ τῇ
φορὰ θὰ χτυπηθῶ μαζί του!.

“Ενας ἀπ' τοὺς δυό μας πρέ-
πει νὰ πεθάνῃ!...

Κι ὀμέσως, ἀρπάζοντας ἔνα
τόξο καὶ σαΐτες, θγαίνει μα-
νιασμένος ἀπ' τὴ σπηλιά.

— Ποῦ πᾶς; τὸν ρωτάει ἡ
συντρόφισσά του.

— Νά κτυπήσω κανένα ζαρ
κάδι, τῆς ἀποκρίνεται. Πρῶτ
ἀπ' δλα πρέπει νὰ φάμε!...

ΕΝΑ ΠΡΩΤΟΓΟΝΟ «ΑΣΑΝΣΕΡ»!

“Ας δοῦμε τώρα τί ἀπέγινε
ὅ ἀγαπημένος μας χορατα-
τζής! ‘Ο φοθερὸς καὶ τρομε-

ρός Ποκοπίκο!

“Οπως θυμόσαστε, τὸν εἶχα με δεῖ νὰ φεύγη ἀπὸ τὴ σπηλιὰ τοῦ Ταρζάν. Νὰ παίρνῃ τὸ μονοπάτι γιὰ τὸ μαγικὸ ἄντρο τῆς παντοδύναμης Χούλχας.

Τέλος, καὶ δταν φθάνει ἔκει τῆς ἔξηγει:

— ‘Ο καπετάν Μαντράχαλος, κυρά Ντοκτόρισσα, είναι ἀδιάθετος μέχρι... θανάτου! ’Απὸ τὸν πολὺ πυρετὸ κοντεύει νὰ... πάρη βράσι, ’Οπότε φοβᾶμαι μή... «φουσκώση» καὶ χυθῆ!... Μὲ ἀντιλήφεσαι κυρά Πενικιλίνη;

‘Η Χούλχα τὸν κυττάζει ἀνήσυχη:

— ‘Ο Γκαούρ είναι ἀρρωστος; ρωτάει.

— Μπράθο, τὸ βρῆκες! τῆς κάνει ὁ νάνος. Θὰ σου βάλω δέκα στή... Γεωγραφία!

— Τότε πρέπει νὰ ρθῶ νὰ τὸν κυττάξω, μουρμουρίζει ἡ καλὴ γερόντισσα.

Καὶ κάνει νὰ σηκωθῇ...

“Ομως ὁ Ποκοπίκο τὴν συγκρατεῖ:

— Δὲν είναι ἀνάγκη, κυρά Μαντζούνω μου, τῆς λέει. Γιατὶ νὰ κουραστῆς ἐσύ; Θὰ πεταχτῶ ἐγώ νά...

— Νὰ φέρης τὸν Γκαούρ ἐδῶ; κάνει κατάπληκτη ἡ Χούλχα.

— “Οχι τὸν Γκαούρ! Είναι ἔτοιμοθάνατος ὁ φουκαράς! Δὲν πρέπει νὰ μετακουνηθῇ... Θὰ πεταχτῶ νὰ σου φέρω τὸ βουνό δλάκερο μὲ τὴ σπηλιὰ μαζί! Νὰ σκαρφαλώσῃ ἐπάνω, νὰ μπῆς μέσα καὶ νὰ κά

νης δουλειά σου! ’Αμέ;

Παρὰ τὰ βαθειὰ γεράματά της ἡ Χούλχα, ζεκινάει σὲ λίγο, μαζὶ μὲ τὸν Ποκοπίκο. Παίρνουν τὸ μονοπάτι γιὰ τὸ μακρυνό πέτρινο βουνό...

..... “Ωσπου τέλος φθάνουν ἔκει.

‘Ο νάνος ἀρχίζει νὰ σκαρφαλώνῃ στὰ βράχια σὰν ἀγριοκάτσικο. ’Ομως ἡ ἀμοιρή γερόντισσα δὲν μπορεῖ,

— Κουράγιο κυρά Βοτάνω! τῆς φωνάζει κοροϊδευτικά. ’Ετσι θὰ πάρουμε τὴν Πόλι;

— Είμαι πολὺ γρηγά, παιδάκι μου! ἀναστενάζει ἡ γιάτρισσα.

— Καὶ ποιὸς σοῦπε νὰ γεράσης; ’Ας ἔθαψες τὰ μαλλιά σου νὰ φαίνεσαι κοριτσόπου λο!

— Δὲν μπορῶ!... Δὲν μπορῶ! μουρμουρίζει ἡ Χούλχα. Τὰ πόδια μου δὲν βαστάνε πιά... Πῶς ν’ ἀνέθω τόσο ψηλά!;

‘Ο Ποκοπίκο τὴ λυπάται:

— ’Ἐν τάξει κυρά Ρετσέττα! τῆς λέει. Πρίμενε νὰ βάλω... ἀσανσέρ!...

Καὶ πηδώντας ἀμέσως ἀπὸ τὰ βράχια, ἀρχίζει νὰ κόθη ἀπὸ τὰ γύρω δένδρα: μεγάλα καὶ γερά χορτόσχοινα.

“Υστερα τὰ δένει τὸ ἔνα μὲ τὸ ὅλο καὶ φτιάχνει ἔνα μονοκόματο, πολὺ μακρὺ σχοινί...

Τέλος, μὲ τὴ μιὰ του ὅκρη, δένει γερά ἀπὸ τὴ μέση τὴν ἀδύναμη γερόντισσα.

— Περίμενε τῆς κάνει.

Καὶ ἀρπάζοντας γρήγορα τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ ματισμένου χορτόσχοινου, σκαρφαλώνει σθέλτος στὰ τρομακτικὰ θράχια. Φθάνει γρήγορα στὴν κορφή.

ΚΑΙ ΤΟ ΘΥΜΑ ΓΙΝΕΤΑΙ!

‘Ο Νταμπούχ — δπως ξέρουμε — βρίσκεται δγυρυπνος φρουρόδ ἔξω ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τῆς σπηλιᾶς.

— “Ε, μπαρμπα Σκοπέ! τοῦ φωνάζει δ Ποκοπίκο. Δὲν πείνασες ἀκόμα; ”Έχεις τρεῖς μέρες νά... περιδρομιάσῃς, ἀδερφέ μου!

‘Ο γοριλλάνθρωπος ξερογλείφεται κα μουρμουρίζει:

— Νταμπούχ... Πολύ... Πεινάει!

‘Ο νάνος τοῦ δίνει τὴν ἄκρη τοῦ χορτόσχοινου:

— Τότες βάλε ἔννια χεράκι νά τραβήξουμε ἐπάνω τὸ κολατσιό μας. ”Έχω δέξει μιὰ μεγάλη κλάρα γεμάτη ν' ετίκους χουρμάδες! ”Άθαντι, τὸ λοιπόν, μαέστρο!...

Καὶ δ πεινασμένος Νταμπούχ ὀρχίζει νά ιραβίζῃ καὶ νά μαζεύῃ τὸ μακού χοριόσχοινο.

Σὲ λίγο δμως βλέπει ιατά πλήκτος νά φθινη ἐπάνω ή οκελτωμένη; γερόνιιισα.

— Χούλχα... χουρμάς... Είναι; ρωτάει θιμομένος τὸν Ποκοπίκο.

— Βεβαίως! Ιω ἀποκοινώται δ νάνος. Δὲν τῇ γλέπεις; Σάν... χουρμάς έχει ζαρώ-

σει ἡ φουκαριάρα!

Καὶ ἀμέσως, καθὼς λύνει τὰ χορτόσχοινα ποὺ είναι δεμένη, τῇ ρωτάει:

— Τὸ λοιπόν, κυρά Βεντούζα: Σοῦ ἀρεσε τὸ ἀσανσέρ μας; Είναι τελευταῖο μοντέλο; Νταμπουχοκίνητο! ’Αμε!;

‘Η γιάτρισσα μπαίνει τώρα βιαστική στὴ σπηλιά. ‘Ο Γκαούρ βρίσκεται σὲ χειρότερα χάλια... ”Ό πυρετός του φαίνεται νά ἔχη ψηλώση ἀκόμα περισσότερο. ’Απὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ θά ξεψυχήσῃ!...

‘Η Χούλχα βαζει ἀμέσως σ' ἐνέργεια τὰ θαυματουργὰ unctionά της.

Καὶ νά:

‘Ο μελαφός γίγαντας ἀρχίζει σιγά - σιγά νά συνέρχεται. Καὶ πρὶν περάσῃ μιὰ ὥρα πετιέται δρθός! Είναι πιὰ ἐντελῶς καλά!...

Τρελλές ἀπὸ χαρά ή Ταταμ πού καὶ ή Χουχού ἀγκαλιάζουν τὴν καλὴ γιάτρισσα. Τὴ φιλάνε μὲ δάκρυα εύγνωμοσύνης στὰ μάτια...

“Υστερα τὴν ξαναδένουν μὲ τὸ χορτόσχοινο καὶ δ γοριλλάνθρωπος τὴν κατεβάζει κάτω.

Τέλος κατεβαίνει κι αύτός. Καὶ παίρνοντας τὴ Χούλχα στὰ χέρια του προχωρεῖ γιὰ νά την ξαναφέρῃ στὴ σπηλιά της.

— Τὸ πολύ - πολύ νά τὴν... κολατσίσῃ στὸ δρόμο! μουρμουρίζει δ Ποκοπίκο. Είναι ξελιγωμένος στὴν πεῖνα, δ φουκαράς!

Καὶ γυρίζοντας στὸ νεκρο-

ναστημένο Γκαούρ, τὸν πληροφορεῖ:

— Πρὶν πάω στὴ Χούλχα πέρασα ἀπὸ τὸν Ταρζανάκο! Τοῦ εἶπα πῶς εἰσαι θαρειά όρωστος καὶ τὸν συμβούλεψα νὰ ρθῇ νὰ σὲ καθαρίσῃ!...

— Γιατί τόκανες αὐτό;

— Γιά νὰ σπάσω πλάξ! Μόλις θ' ἀνέβαινε στὸ βουνό, θὰ τὸν περιλάβαινε ὁ καπετάν Τρομάρας ὁ Νταμπούχ καὶ θὰ τὸν ἔκανε σαράντα δυού κομμάτια! "Ετοι θὰ γλυτώνα με μιά καὶ καλὴ ἀπὸ δαύτονε! 'Αλλὰ δὲν ἥρθε ὁ τυχερά κιας! Τὴ γλύτωσε..."

"Η Ταταμπού σάν κάτι νὰ θυμάται:

— Ναί, Γκαούρ! τοῦ λέει. Θαρρῶ πῶς ὁ Ταρζάν ήρθ' ἐδῶ στὸ βουνό μας. "Ακουσα τὸν γοριλλάνθρωπο νὰ κυνηγάη οὐρλιάζοντας κάποιον..."

"Ο μελαψός γίγαντας γίνεται μπαρούντι:

— Τρελλέ! φωνάζει στὸ νᾶνο. "Ο Ταρζάν θὰ νομίζῃ τώρα πῶς ἔγω σ' ἔστειλα! Θὰ φαντάζεται πῶς θέλησα νὰ τοῦ στήσω παγίδα. Νὰ τὸν ρίξω στὰ χέρια τοῦ Νταμπούχ.

Κι ἀμεσώς λέει στὴν πανώρια συντρόφισσά του:

— Θὰ τρέξω στὴ σπηλιά του! Πρέπει νὰ τὸν θρῶ. Νὰ τοῦ ἔξηγήσω!...

Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ

"Οτιαν δ γιγαντόσωμος "Ελληνας φθάνη στὴ σπηλιά τοῦ "Αρχοντα τῆς Ζούγκλας, ή Τζέιν κάθεται ἀπ' ἔξω.

— Δὲν εἰν' ἐδῶ ὁ Ταρζάν, τοῦ λέει. "Εχει θγεῖ νὰ κτυ-

πήσῃ κανένα ζαρκάδι... "Ελα μέσα στὴ σπηλιά νὰ καθήσουμε... Δὲν θ' ἀργήσῃ...

— Δὲν πειράζει, μουρμουρίζει δ Γκαούρ. Θὰ ξαναγυρίσω...

"Η σατανική γυναίκα πετιέται δρθῇ καὶ τὸν συγκρατεῖ ἀπ' τὸ μπράτσο:

— Σὲ παρακαλῶ, τοῦ κάνει. Μείνε ἐδῶ νὰ τὸν περιμένης. Δὲν εἶναι σωστό...

"Ο μελαψός γίγαντας κάθεται σὲ μιὰ πέτρα, στεναχώρε μένος. "Η Τζέιν τὸν κυττάζει παράξενα:

— Εἶσαι νέος, δημοφοριος καὶ δυνατός! τοῦ λέει. "Ενας τέτοιος σύντροφος θὰ ταΐριαζε σ' ἐμένα!... "Ο Ταρζάν εἶναι περασμένος στὰ χρόνια. Τὸ στέμμα τῆς Ζούγκλας δὲν τοῦ ταιριάζει πιά!

"Ο Γκαούρ ποὺ νοιώθει φρίκη ἀκούγοντας τὰ λόγια τῆς, σηκώνεται.

— Πρέπει νὰ φύγω, τῆς λέει. Θὰ περάσω ἄλλη φορά...

"Εκείνη τὸν συγκρατεῖ πάλι :

— "Οχι, ἀγαπημένε μου! Μείνε νὰ μ' ἀκούσης. Θέλω νὰ γίνω δική σου συντρόφισσα. Μισῶ τὸν Ταρζάν.

"Ο μελαψός γίγαντας προσπαθεῖ νὰ ξεφύγη. Μὰ η Τζέιν τόσο τὸν κρατάει καὶ πιὸ σφικτά.

— Μὴ φεύγεις μονάχος! Πᾶρε με μαζί σου. Σ' ἀγαπῶ!..

Ξαφνικὰ κάτι βλέπει λίγο πιὸ πέρα καὶ τὰ γαλάζια μάτια τῆς διστράφουν παράξενα. "Εκδικητικά...

Αμέσως άλλάζει υφος. Ξεφωνίζει τώρα σπαρακτικά:

— Κακούργει!... "Αφησὲ με!... Ο ἄντρας μου ἔρχεται! Θὰ σὲ σπαράξῃ τέρας!.

Ταυτόχρονα άγκαλιάζει τὸν Γκαούρ πιό σφιγκτά. "Ομως μὲ τέτοιο τρόπο που νὰ φάνεται πώς έκεινος τὴν κρατάει. Καὶ συνεχίζει τὶς κραυγές της:

— Βοήθεια Ταρζάκασαν! Σῶσε με!...

Ο "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας ποὺ ἔκεινη τὴ στιγμὴ γύριζε ἀπὸ τὸ κυνήγι, πετάει τὸ σκοτωμένο ζαρκάδι ἀπὸ τὸν δικὸν του καὶ τρέχει κοντά τους.

Η Τζέην παρατάει τώρα τὸν Γκαούρ καὶ άγκαλιάζει μὲ λαχτάρα τὸ σύντροφο της.

— Αὔτος είναι δὲ φίλος σου! τοῦ λέει κλαίγοντας. Ηρθε νὰ μοῦ πῆ πῶς μ' ἀγαπάει! Ηρθε νὰ μ' ἀρπάξῃ ἀπὸ σένα! Νὰ μὲ κάνη σκλάβα του! Νὰ μὲ ντροπιάσῃ!.. Εμπρὸς λοιπόν: Τί τὸ φυλᾶς τὸ μαχαίρι σου; Μιὰ τέτοια προσθολὴ μονάχα μ' αἷμα ἐξεπλένεται!..

Ο Γκαούρ στέκει ἀκίνητος! χαμένος!...

Ο Ταρζάν έχει γίνει κίτρινος σὰν τὸ κερί.

— Βρωμερό σκουλήκι, τοῦ λέει. Τόσο πρόστυχος εἶσαι λοιπόν! Θὰ σου ἀξιέι νὰ σὲ σπάραξα τώρα. Μὰ δὲν θέλω νὰ λερώσω τὸ μαχαίρι μου! Φύγε ἀνανδρε!... Φύγε κτῆνος!...

Ο μελαψός γίγαντας δὲν βγάζει λέξι. Μόνο γυρίζει ἀργά καὶ προχωρεῖ νὰ φύγη...

Η Τζέην τραβάει τὸ πιστό-

λι της καὶ σημαδεύει τὴ ράχι του.

Ο Ταρζάν ποὺ τὴ βλέπει κάνει νὰ τὴν συγκρατήσῃ. Τὴν ἵδια ὅμως στιγμὴ ἡ κακιὰ γυναικά τραβάει τὴ σκανδάλη. Κ' ἔνας δυνατὸς πυροβολισμὸς δάντηχει.

Μὰ ἡ σφαίρα— μὲ τὴν ἐπέμβασι τοῦ Ταρζάν — ξεφεύγει ἀπὸ τὸ στόχο της. Βρίσκει τὸ Γκαούρ ξώφαλτος στὸν δεξιό δῶμο. Κόκκινο ἀχνιστὸ αἷμα δρχίζει νὰ τρέχῃ ἀπὸ τὴν πληγὴ...

Ομως δὲ ὑπέροχος "Ελληνας οὕτε ξαφνιάζεται, οὕτε σταματάει, οὕτε γυρίζει νὰ δῆ πίσω του... Προχωρεῖ τὸ ἴδιο ἀργά καὶ σταθερά. Ωσπου σὲ λίγο ξεμακραίνει καὶ χάνται πίσω ἀπὸ τὶς πυκνές φυλλωσίες τῆς Ζούγκλας.

Προτίμησε νὰ φύγη ντροπια σμένος παρὰ νὰ κατηγορήσῃ μιὰ γυναικά στὸν ἀνδρα τῆς. Η Τζέην κυττάζει τὸν Ταρζάν μὲ περιφρόνησι:

— Γιατὶ δὲν τὸν σκότωσες δειλέ;

Ο Ταρζάν χαμηλώνει τὰ μάτια του:

— Η προσθολὴ ποὺ τοῦ έκανα ήταν χειρότερη κι ἀπ' τὸ θάνατο!

Έκείνη τὴ στιγμὴ παρουσιάζεται γελῶντας δὲ ἀγαθός καὶ καλόκαρδος Μπέιμπου:

— Μπαμπάκα! τοῦ λέει. Νὰ σου πῶ ἔγώ τὴν ἀλήθεια! Εἰχα κρυφτῆ, ἔδω κοντά, καὶ τὰ εἴδα δλα! χι, χι, χι!... Ο Γκαούρ δὲν πείραξε τη Μαμά! Αὔτος ηθελε νὰ φύγη, μὰ τὸν κρατοῦσε γερά... Τοῦ ἔλε-

γε πώς τὸν ἀγαπάει... Μὰ μόλις σὲ εἶδε νὰ ἔρχεσαι, ὅρχισε νὰ φωνάζῃ...

“Ο “Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας γυρίζει στὴ συντρόφισά του:

— “Ἐτσι λοιπόν, ἔ;

“Η σατανικὴ γυναίκα χαμηλώνει τὰ μάτια της. Καὶ ψιθυρίζει μὲ συντριβή τάχα:

— “Συχώρεσέ με, Ταρζάν! ‘Η ἀγάπη μου γιὰ σένα μ’ ἔχει τυφλώσει!... Νοιώθω πώς δὲ θρόνος σου κινδυνεύει ἀπ’ τὸν Γκαούρ!... Θέλησα νὰ σου στήσω παγίδα. Νὰ σὲ κάνω νὰ τὸν μισήσῃς. Νὰ σὲ ἀναγκάσω νὰ τὸν σκοτώσῃς!...

“Ο Ταρζάν τὴ σπρώχνει μὲ περιφρόνησι καὶ ξεκινάει ἀμέ-

σως. Τρέχει νὰ προλάβῃ τὸν ύπεροχο “Ελληνα γίγαντα. Νὰ τοῦ ἔξηγήσῃ. Νὰ τοῦ ζητήσῃ συγγνώμη!...

“Η Τζέν περιμένει λίγο νὰ ξεμακρύνῃ δὲ σύντροφός της. “Υστέρα ἀρπάζει τὸν Μπέϊμπο, τὸν θάζει κάτω καὶ...

— Νὰ κ’ ἐτούτη! Νά κ’ ἔκει νη!...

Τὸν δέρνει ἀλύπητα.

— Γιατί, θρέ, τόκανες αὐτό; ρωτάει μανιασμένη.

Καὶ δὲ γιδὸς τοῦ Ταρζάν τῆς ἀποκρίνεται κλαίγοντας:

— Χί, χί, χίιιι!... Γιατί είμαι... Γκαουρικόδοοος!

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ
Τ έ λ ο ο σ

ΠΡΟΣΟΧΗ!.. ΠΡΟΣΟΧΗ!..

Τὴν ἔρχόμενη ΠΕΜΠΤΗ θὰ κυκλοφορήσῃ

ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

Είναι τὸ 42ο τεῦχος τοῦ θρυλικοῦ

“ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ,,

Γραμμένο ἀπὸ τὸ ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

Είναι ἡ πιὸ συναρπαστικὴ περιπέτεια Ζεύγκλας ἀπ’ ὅσες ἔχετε διαβάσει ποτέ. Καὶ ἡ καλύτερη ἀπ’ ὅσες ἔχει γράψει ὁ ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

ΝΕΑ ΤΕΥΧΗ ΜΕ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
Κυκλοφοροῦν σε δλόκληρη τήν Έλλάδα ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Συγγραφεύς ὁ **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**
Σειρά πρώτη

1. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ
2. ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ
3. ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ
4. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ

5. Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ
6. Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ
7. ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ
8. ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ

Σειρά δεύτερη

9. ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ. ΦΙΛΤΡΟ
10. ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ
11. ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
12. ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ

13. ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
14. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ
15. Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ
16. Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

Σειρά τρίτη

17. Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ
18. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ
19. ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ
20. ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ

21. Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ
22. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ
23. Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ
24. Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ

Σειρά τέταρτη

25. Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ
26. ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ
27. Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ
28. ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ

29. ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ
30. Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ
31. ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ
32. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ

Σειρά πέμπτη

33. Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ
34. Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ Κ' ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ
35. ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕ·Ι·Ν
36. Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ

37. Ο ΓΟΡΙΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ
38. Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ-ΝΤΟΥ
39. ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ
40. Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Σειρά έκτη

41. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ
42. ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ
43. ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ
44. ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ

45. Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ
46. ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ
47. ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΙΟΤΑΜΙ
48. ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ

Η ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ ΔΕΝ ΘΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΗ ΠΟΤΕ

ΤΑΡΖΑΝ: 'Ο ήρωας πού δέν νικήθηκε ποτέ!
ΓΚΑΟΥΡ: 'Ο Γίγαντας πού δέν φοβάται κανένα!

**ΣΕ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ
ΜΕ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΥΣ, ΘΗΡΙΑ ΚΑΙ ΤΕΡΑΤΑ**

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΑΓΚΥΡΑ", ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694